

Ο ΜΙΚΡΟΣ

3

ZOPPO

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ
ΦΑΝΤΑΣΜΑ

2.
ΔΡΧ.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ο χορός
και ο θάνατος

ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ του Διοικητηρίου βρίσκονται άποψη στις δόξες τους. Ο νέος Διοικητής της Ρέινα ντε Λος Άντζελες, Δόν Ρομπέρτο Χενρίκε Ένσενάντα, δίνει μεγάλο χορό, για να έορτασθή η άφιξίς του στο πουέμπλο. Όλοι οι εύγενείς και οι γαιοκτήμονες του τόπου είναι προσκεκλημένοι, καθώς και οι αξιωματούχοι της Χωροφυλακής. Τα άψογα κοστούμια των ευγενών και οι φαιταχτερές τουαλέττες των κυρών, σε κάνουν στιγμές - στιγμές να νομίζεις, πως δεν βρίσκεται στη μακρινή Δύση, αλλά μέσα σε κάποιο βασιλικό ανάκτορο.

Χωρίς άμφωβλία όμως, το πιο ταρνιαστό, αρμονικό και όμορφο ζευγάρι, είναι ο δεκαεπτάχρονος γιος του Ντιέγκο Βέγκα, Δόν Σάντρο Βέγκα και η πεντάμορφη κόρη του Δόν Ραμόν Περέιρα, η Κάρμεν.

Κανένας ευπατριίδης δεν φοράει με τόση χάρη και άνεση το κοστούμι του όσο ο Σάντρο.

Καμιά σεντορίτα ή σεντορά, δεν μπορεί να συγκριθί με την Κάρμεν.

Καθώς στροβιλίζονται στον τρελλό ρυθμό του χο-

ροῦ, οἱ δυὸ νέοι φθάνουν στὴ μεγάλη μπαλκονόπορτα. Ἀδίστακτα ὁ Σάντρο τὴ σπρώχνει: μὲ τὴ ράχη του καὶ τὴν ἀνοίγει. Βρίσκονται στὴ βεράντα. Στέκουν ἀκίνητοι, σὰν νὰ παραξενεύονται: καὶ οἱ δυὸ γι' αὐτό. Ὑστερα καθὼς κυττάζονται στὰ μάτια, βάζουν τὰ γέλια.

— Βλέπω πὼς μὲ τὰ κορίτσια ἔχετε ἀρκετὸ θάρρος, Δὼν Σάντρο! λέει αὐθόρμητα ἡ Κάρμεν καὶ δαγκώνεται ἀμέσως.

Ὁ Σάντρο, ὅμως, δὲν φαίνεται νὰ κατάλαβε κἄν τὴ σπόντα, πὼς ἡ ὁμορφὴ σεμι-ερίτα τὸν πιστεύει δεῖλό, ὅπως κι' ὅλος ὁ κόσμος στὸ πουέμπλο. Χαμογελάει.

— Αὐτὸ θὰ πῇ, σεμιορίτα Κάρμεν, ἀποκρίνεται, ὅτι χρειάζεται θάρρος καὶ γιὰ νὰ ζήσῃ κανεὶς! Κι' ὅμως οἱ καμπαλλέρος σ' αὐτὸν τὸν τόπο, νομίζουν πὼς τὸ θάρρος εἶναι ἀπαραίτητο, μόνο γιὰ νὰ πεθάνῃς!

Ἡ κοπέλλα δαγκώνεται πάλι. Δὲν εἶχε σκεφθῇ ποτὲ πὼς ὅλοι οἱ «γενναῖοι» νεαροὶ καμπαλλέρος, τὰ χάνουν καὶ κοκκινίζουν, ὅταν πρόκειται νὰ τῆς μιλήσουν. Ἐνῶ αὐτός, ὁ Σάντρο, ποὺ ὅλοι τὸν πιστεύουν γιὰ δεῖλό...

Τὸν κυττάζει παραξενεμένη. Ἀπορεῖ μὲ τὸν ἑαυτὸ της, γιὰτὶ καταλαβαίνει πὼς, ἀντὶ νὰ τὸν περὶφρονῇ, τὸν βρίσκει πρὸ ἐνδιαφέροντα καὶ συμπαθητικό, ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους νεαροὺς. Ἐμφανικά ὅμως, ὁ νοὺς της πηγαίνει σὲ κάποιον μαυροντυμένο κα-

βαλλάρη. Κάποιον ποὺ τὸ χει, λές, γιὰ διασκέδασιν νὰ παίξῃ μὲ τὶς σφαῖρες καὶ μὲ τὸν θάνατο κι' ὅμως ξέρει πὼς νὰ μιλήσῃ μὲ θάρρος καὶ σὲ μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα, ὅταν χορ-εαστῇ... Τὸν θρυλικὸ σενὸρ-Ζερρό!

Θυμάται: τὴ συνάντησιν τοὺς στὴν ἄμμοια, πρὶν ἀπὸ μερικὰς μέρες (*). Ἀπαντᾷ τοὺς ἰσχυρὸν ζωηρά, στὰ λόγια τοῦ φίλου της:

— Ὁ πραγματικός ἄντρας, Δὼν Σάντρο, πρέπει νάχῃ θάρρος καὶ γιὰ νὰ ζήσῃ καὶ γιὰ νὰ πεθάνῃ!... Καὶ ξέρω ἕναν τέτοιον ἄντρα!

— Ποῖος εἶν' αὐτός;

Ἡ Κάρμεν δὲν ἀπαντᾷ. Τὰ μάτια της καρφώνονται νοσταλγικά στὴ μαύρην νύχτα. Τὸ παλληκάρι, πλάϊ της, βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ χαμογελάσῃ.

— Ποῖος εἶναι; τοῖπόν; τῆς ξαναλέει. Μήπως ὁ ὑπολοχαγὸς Ντιάζ;...

Ἡ Κάρμεν στρέφει κατά-πληκτῇ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει ν' ἀποκριθῇ. Ἐμφανικά, μέσα στὸ σάλλον, ξεσπικνώνεται ἕνας ἀσυνήθιστος θορύβος. Ἡ μουσικὴ σταματᾷ σὲ μιὰ στιγμὴ. Στὴ σιωπὴ ποὺ γίνεται ἀπτόμα τότε, μιὰ ἀπαρακτική φωνὴ ἀκούγεται νὰ λέῃ:

— Ὁ θάνατος χτύπησε τὸ ἄμορο τὸ χωρὶό μας, σενὸρ! Δὲν ξέρω ἂν ταύτη τὴ στι-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος με τίτλο: «ΤΟ ΤΣΑΚΑΛΙ ΕΝΕΔΡΕΥΕΙ».

γμή έχει απομείνει κανένας ζωντανός, στο Ναθαρένο!

‘Ο Δόν Ρομπέρτο Χενρί-
κε ὁ Ἐνσενάντα, κυττάζει
μὲ γουρλωμένα μάτια, τὸν
ἄνθρωπο πού ἔχει φωνάζει
αὐτὰ τὰ τρομερὰ λόγια. Εἴ-
ναι ἀτημέλητος, γεμάτος
σκόνες, ἀναμαλλιασμένος, καὶ
στὸ βλέμμα του γυαλίζει ἐ-
κὲς ἀπίστευτος τρόμος. Οἱ
κινήσεις του εἶναι σπασμωδι-
κές. Τὸ στήθος του ἀνεβοκα-
τεβαίνει βαρεῖα ἀπὸ τὸ λα-
χάνασμα. Σὰν νὰ μὴν ἔχη
σταματήσει στιγμή νὰ τρέ-
χη, ἀπὸ τὸ Ναθαρένο ὡς τὴ
Ρέινα ντὲ Λὸς Ἀντζελες.

— Τί συμβαίνει ἀκριβῶς;
Μίλησε!, τοῦ λέει ἀνυπόμο-
να κι’ ἀνήσυχος ὁ Διοικητής.

— ‘Ο θάνατος, σενόρ!,
φελλίζει πάλι ὁ ξένος βαρια-
νασαίνοντας. Στὰ καλὰ-κα-
θούμενα οἱ ἄνθρωποι στὸ χω-
ρὸ μας ἄρχισαν νὰ πεθαί-
νουν, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον!
Κι’ ἐγὼ δὲν ξέρω πόσους ἄρ-
παξε ὁ χάρος, μέσα σὲ λίγες
ῥωres! Κάθε σπῆτι στοὺς Να-
θαρένο, ἔχει κι’ ἀπὸ ἕναν ἢ
δυὸ νεκρούς—μπορεῖ καὶ πα-
ραπάνω!

Ψιθυροὶ τρόμου ἀντηχοῦν
μέσα στὴ σάλα. Μερικοὶ πού
εἶχαν ζυγώσει ὀλόγυρα τὸν
ἀναμαλλιασμένο ἐπισκέπτη,
κάνουν ἀσυναίσθητα ἀπὸ ἕνα
δῆμα πίσω.

— Χολέρα! Χολέρα!, ἀ-
κούγονται μερικές φωνές.

— ‘Οχι, δὲν εἶναι χολέρα,
σενόρ!, φωνάζει ὁ ξένος, πού
ἀπευθύνεται πάντα στὸν Δι-
οικητή. ‘Ο γιὰτρός λέει πῶς

δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι χολέρα.
Τὸ Ναθαρένο εἶναι πολὺ κα-
θαρὸ χωριό. Οἱ κάτοικοί του
εἶναι πάντα γεμάτοι ὑγεία!..
Εἶναι κάποια καινούργια, κο-
λασμένη ἀρρώστεια! Κανείς
δὲν ξέρεי τί... Καὶ κανείς δὲν
γλυτώνει! Πρέπει νὰ μᾶς βο-
ηθήσετε... ‘Ο γιὰτρός λέει
πῶς πρέπει ν’ ἀπομακρύνου-
με τὸ γρηγορώτερο τὰ πτώ-
ματα, γιὰ νὰ γλυτώσουν οἱ
ζωντανοί! Μὰ εἶναι πολλὰ!
Χρειαζόμαστε κάρρα καὶ βάρ-
κες, σενόρ... Νὰ τοὺς μετα-
φέρουμε ἀνοιχτά, στὸν ὠκεα-
νό...

‘Ο Δόν Ρομπέρτο ὁ Ἐνσε-
νάντα στρέφει πρὸς τὸν ὑπο-
ἀρχαγὸ Ντιά, πού τὸν πλη-
σιάζει ἐκείνη τὴν ὥρα.

— Νὰ στεῖλετε ἀμέσως
κάρρα στὸ Ναθαρένο!, δια-
τάζει.

Ἔτσι ἡ ἐορτὴ τελειώνει
ἀδοξα. ‘Ο Διοικητής ἀποχω-
ρεῖ καί, σιγά-σιγά, ἄλλοι κά-
νουν τὸ ἴδιο.

‘Ο Σάντρο πού ἔχει συ-
νοδεύσει στὸν χορὸ τὴ σεγι-
ρίτα Κάρμεν, τὴν συνοδεύει
καὶ τώρα στὸ σπίτι της, μὲ
τὴν ἄμαξα.

Οἱ δυὸ σκιές

ΜΟΛΙΣ ἀπομακρύνε-
ται καμμιὰ πενηνταρὰ μέ-
τρα, ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Κάρ-
μεν ὁ νεαρὸς Σάντρο φωνάζει
στὸν πελώριο ἄμαξά του:

— Γαλέρα, τράβα γιὰ τὸ
Ναθαρένο!

— Σί, σενόρ Σάντρο!, ἀ-
ποκρίνεται ὁ ἥράκλειος σωμα

τοφύλακάς του.

Τὸ παλληκάρι, τότε, βγά-
ζει τὸ λυγρὸ κορμὶ του ἀ-
πὸ τὸ παράθυρο τῆς ἀμαξας
καὶ μὲ μιὰ ἔλξι, ποὺ φανερώ-
νει καταπληκτικὴ εὐλυγισί-
α, θρίσκειται θρονιασμένος στὸ
πλαῖ τοῦ Γαλέρα. Τὸ ἀγαθὸ
πρόσωπο τοῦ κολοσσοῦ χα-
μογελαίνει ὅλο εὐχαρίστησι.
Γι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει μεγα-
λύτερη εὐτυχία, ἀπὸ τὸ νὰ
βρίσκειται κοντὰ στὸ παλλη-
κάρι, ποὺ τοῦ ἔχει σώσει τὴ
ζωή.

— Ἐκτὸς ἂν φοβάσαι αὐ-
τὴ τὴν περιέργη ἀρρώστεια!;
τοῦ ξαναλέει ὁ Σάντρο.

Ὁ Γαλέρας τὸν κυττάζει
μὲ κάτι μάτια πελώρια ἀπὸ
τὴν ἔκπληξι.

— Τί πάει νὰ πῇ «ἂν φο-

βάμαι», σενόρ; ρωτᾷ. Δὲν
θυμάμαι νὰ τὴν ξανακούσα
αὐτὴ τὴ λέξι! Καὶ στὸ κάτω
«κάτω, ποῖα ἀρρώστεια μπο-
ρεῖ νὰ τοιμήσῃ νὰ σὰς ἀγγί-
ξῃ, ὅσο θάμαι ἐγὼ κοντὰ
σας; Θὰ τὴν βουτήξω καὶ θὰ
τῆς στρίψω τὸν λαιμό... ἔτσι
δὰ!

— Τὴν ἀρρώστεια;

— Σί, σενόρ Σάντρο!, ἀ-
παντᾷ κατηγορηματικὰ ὁ
γίγαντας.

— Στρίψε ἀπὸ ἐκεῖ τ' ἄ-
λougα γιὰ τὴν ὥρα!, τοῦ λέει
γελώντας ὁ νέος. Αὐτὸς ἐκεῖ
εἶναι ὁ δρόμος ποὺ πηγαίνει
στὸ Ναθαρένο.

Φτάνουν σὲ μιὰ συστάδα
δέντρων, λίγα ἐξω ἀπὸ τὸ χω-
ριό. Σταματοῦν ἀνάμεσά στις
πυκνὲς φυλλωσιές τους. Τό-

— Ὁ θάνατος χτύπησε τὸ ἄμοιρο χωριό μας, σενόρ!

—Ποιά άρρώστεια θά τολμήση νά σάς άγγιξη, όσο θάμαι κοντά σας;

τε ό νεαρός Σάντρο Βέγκα τρέχει στό πίσω μέρος τής άμαξας. Άνασηκώνει τό κάθισμα, πιέζοντας κάποιον κρυφό μοχλό. Κάτω από αυτό, υπάρχει μιá μυστική θήκη κι' από κεί μέσα βγάξει μιá δλόμαυρη φορεσιά, πού τη φοράει, γρήγορα-γρήγορα. Τό ντύσιμό του συμπληρώνεται μ' ένα μαύρο πλατύγυρο καπέλλο και μιá επίσης μαύρη προσωπίδα. Άλλά και ό όπλισμός του είναι πλήρης: Τά δυό πιστόλια, τό σπαθί του και τό θρυλικό του μαστίγιο: Γιατί ό Σάντρο Βέγκα, όσο κι' αν αυτό φαίνεται παράξενο, ό λεπτεπίλεπτος δανδής τών σαλονιών, πού όλοι τόν πιστεύουν δειλό, είναι έ-

να και τό αυτό πρόσωπο μέ τόν θρυλικό Ζορρό. Για την ακρίβεια, είναι ό γιός του Ζορρό και συνεχίζει τη γεμάτη κινδύνους άποστολή του πατέρα του από τη μέρα πού εκείνος πέθανε (*). Και ό Γαλέρας, ό κολοσσός αυτός πού ό Σάντρο του έχει σώσει τη ζωή και γι' αυτό του είναι πιστός σαν σκυλί, είναι ό μόνος πού ξέρει τό μυστικό του.

— Θά μείνης εδώ στην άμαξα και θά με περιμένεις!, του λέει αυτή τη στιγμή ό Μασκοφόρος Έκδικητής. Δέν

(*) Διάβασε τό 1ο τεύχος «ΜΙΚΡΟΥ ΖΟΡΡΟ» μέ τίτλο: «Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΤΟΥ ΖΟΡΡΟ».

θά σαλέψης ώσπου νά γυρίσω —κατάλαβες;

— Σί, σενόρ Ζορρό!, αποκρίνεται: άτάραχος ό γίγαντας.

Τό μόνο, αλήθεια, πού έχει καταλάβει: πολύ καλά και δέν κάνει ποτέ λάθος ό Γαλέρας, είναι: πώς, όταν ό κύριός του είναι ντυμένος μ' αύτή τή φορεσιά, δέν πρέπει ποτέ νά τον λέει: «σενόρ Σάντρ».

Ο Ζορρό λοιπόν αφήνει τήν άμοξα. Περνάει τά λιγοστά δέντρα και βγαίνει: πλάι στά πρώτα παρσπήγματα του Ναθαρένο.

Σ' ολοκληρώ τό χωριό, επικρατεί μιá φοβερή σιωπή. Λες κι' ό θάνατος τό έχει άγκαλιάσει: ολοκληρω και δέν έχει αφήσει ψυχή ζωντανή. Άκούμα κι' ό αέρας έχει ξεχάσει: νά πνέη!

Βλέπει ένα χωριατόσπιτο και προχωρεί αβύρυντα σ' αύτό. Είναι άποφασισμένος νά υπή στο έσωτερικό, γιά νά διή μέ τά μάτια του τί συμβαίνει. Ξαφικά όμως τό μάτι του παίρνει, δυό ακαθόριστες σκιές, πέρα στον παντρότοχο.

Περισσότερο από ένστικτο, ό Ζορρό κάνει ένα καταπληκτικό και άστραπείο πήδημα. Κατρακυλάει: στή γή, ανάμεσα στις πυκνές μπαμποκιές — γιατί όλα τά σπιτια του Ναθαρένο, έχουν κι' από μιá μικρή βαυβακοφυτεία. Τήν ίδια στιγμή βλέπει δυό λάμπες και εί σφαίρες βουίζουν επάνω από τό κεφάλι του.

Τραβάει τά πιστόλια του, άλλα ταυτόχρονα αναγκάζεται: νά κινή κι' άλλες κουτροβάλες, μέσα στις μπαμποκιές, πού δέν είναι τόσο ψηλές, γιά νά τον κρύψουν. Πάλι: εί σφαίρες τινάζουν τό χώμα εκεί πού βρίσκονταν πριν ένα δευτερόλεπτο, βομβίζοντας σαν θυμωμένες πού δέν τον πέτυχαν. Τώρα ό Μασκοφόρος Τιμωρός, έτσι όπως είναι: πεσμένος μπρούμυτα, πυροβολεί εκείνος. Άκούγεται: μιá κραυγή πόνου και μιá βλαιστήμια σέ μιá ξένη γλώσσα, πού ό Ζορρό γνωρίζει καλά. Ό ένας από τους δυό ανθρώπους, πού φαίνονται σαν όλομαυρες σκιές, φέρνει τό χέρι στον άριστερό του ώμο. Ό άλλος κάτι του φωνάζει. Τότε κι' οι δυό ρίχνονται στή μάντρα και πηδούν επάνω της. Μ' ένα δεύτερο σάλτο βρίσκονται: από πίσω και χάνοντα: άπό τά μάτια του.

Στό ένα δευτερόλεπτο πού μένουν επάνω στή μάντρα, ό Ζορρό τούς σημαδεύει: μέ τά πιστόλια του και είναι έτοιμος νά πυροβολήση. Δέν τού είναι καθόλου δύσκολο νά τούς πετύχει και τούς δυό και νά τούς σκοτώση. Μά τελικά δέν ρίχνει.

«Δέν μου χρειάζεται νεκρός!», σκέπτεται. «Κι' άφού ό ένας είναι: λαβωμένος, δέν θά μπορέ νά τρέξει γρήγορα!..»

Μ' αύτή τή σκέψη τινάζεται: όρθος. Βάζει τά πιστόλια στις θήκες τους και χύνεται μ' όλη τή δύναμι των ποδιών

του πρὸς τὸν μαντρότοιχο. Φτάνοντας ἐκεῖ ὁμως, ἀκούει καλῆς φωνῆς ὁλόγων πού ξεκινοῦν μὲ γρηγοράδα. Πηδάει ἐπάνω στη μάντρα. Οἱ δυὸ καβαλλάρηδες εἶναι κ' ὁλας ὀρεκτὰ μακριὰ. Ἡ πιθανότης νὰ τοὺς πετύχει τώρα πιά εἶναι μικρή. Ἐνῶ ἡ πιθανότης νὰ φέση κοντά του μὲ τοὺς πυροβολισμούς του τοὺς χωροφύλακες, πού ἔχει στείλει, ὁ Δὺν Ἐνσάντα, εἶναι μεγάλη. Ἦδη θάρχωνται πρὸς τὸ μέρος του γιὰ νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Ὁ Ζορρό ρίχνει μιὰ τελευταία ἀπογοητευμένη ματιά στοὺς φυγάδες. Φοροῦν πλατύγυρα καπέλλα καὶ κάτι ἐξογκώματα στοὺς ὤμους καὶ στὰ χέρια, δείχνουν πῶς πρέπει νὰ φοροῦν στολή. Τί εἶδους στολή ὁμως;

Τὸ ἀτύχημα εἶναι πού δὲν ἔχει τὸ ἀλόγῳ του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κυνηγήσει.

Ξαφνικά, τὴ σιωπὴ τῆς νύχτας κόβουν ποδοβολητὰ πού πλησιάζουν γοργά. Τρέχει κ' αὐτὸς μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του. Ταυτόχρονα φροντίζει νὰ σκύβη, ὅταν περνᾷ πίσω ἀπὸ τοὺς χαμηλοὺς μαντρότοχους καὶ νὰ προφυλάγεται στὶς σκιές πού ρίχνουν στὸν δρόμο τὰ σπιτία. Ἐστὶ δὲν ἔχει καμμιὰ δυσάρεστη συνάντησι, ἀλλὰ φτάνει, γωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, σχεδὸν ὡς τὸ κέντρο τοῦ Ναθαρένο.

Μπροστὰ του βλέπει τὴν πόρτα ἐνὸς σπιτιοῦ. Καθὼς εἶναι βέβαιος πιά ὅτι οἱ χωροφύλακες ἔχουν χάσει τὰ ἴ-

χνη του, ἀνοίγει ἀδίστακτα καὶ μπαίνει μέσα.

Μακάβριες σχεδίες

ΤΗΝ ὥρα αὐτή, οἱ χωροφύλακες τοῦ Ντ. Ἀλ βρίσκονται στὸ τραγικὸ χωριό, πού χτύπησε τόσο σκληρὰ ἡ μοίρα. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς λίγους ἄντρες πού ἔσπειλε νὰ ἐξακριβώσουν τί ἦταν ἐκεῖνοι οἱ πυροβολισμοί, ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι βοηθούσαν τοὺς χωρικοὺς, νὰ φορτώσουν τὰ πτώματα στὰ κάρρα. Καὶ εἶναι ἑκατοντάδες οἱ πεθαμένοι. Σχεδὸν ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τοῦ Ναθαρένο!

Εἰδικὰ συνεργεῖα ἔχουν περάσει ἀπ' τὰ σπιτία καὶ ἔχουν πάρει τὰ πτώματα. Τὰ ἔχουν μεταφέρει στὴν κεντρικὴ πλατεία καὶ ἀπὸ κεῖ τὰ φορτώνουν στὰ κάρρα.

Σὲ λίγες ὥρες, ξεκινοῦν σὲ μιὰ μεγάλη σειρά, γιὰ τὴ θάλασσα.

Ἄλλοι χωροφύλακες ἔχουν πάει πρὶν στὴν παραλία καὶ ἔχουν ἐτοιμάσει μερικὲς μεγάλες σχεδίες. Οἱ νεκροὶ λοιπὸν δὲν ἀρگوῦν νὰ φορτωθοῦν σ' αὐτές. Κατόπιν, δεμένες μὲ σχοινιά πίσω ἀπὸ ἰσάρθμες βάρκες, σέρνονται: στ' ἀνοιχτά.

Γιὰ λίγο, ἔνα πλήθος σιωπλῶν ἀνθρώπων, τὶς παρακολουθοῦν ἀπὸ τὴν ἀκτὴ. Πού καὶ πού ἀκούγονται λυγμοί. Ἄλλοι σταυροκεπιτῶναι. Στὸ τέλος ὁμως, οἱ σχεδίες χάνονται: στὴν ἀπόστασι. Μά

λιστα, καθώς ή ώρα έχει π ά προχωρήσει πολύ, βουλιάζει και τ ό φεγγάρι στη θάλασσα κι' όλα σκοτεινιάζουν.

Ο Ζορρό βρίσκεται κι' αυτός σέ μι ά ακρη τής παραλί-
ας, τήν ώρα που ξεκινούν οι σχεδιές. Στο σπίτι που μπήκε στο χωριό, καθώς και σέ πολλά άλλα σπίτια, δέν άνακάλυψε κανέναν πεθαμένο, γιατί τούς είχαν βγάλει πιά όλους, στην πλατεία. Τίποτα τ ό ύποπτο δέν ύπήρχε πειθενά. Δέν θα άμφέβαλε στιγμή πώς έπρόκειτο γι ά μι ά έπιδημία, άν δέν ήταν αυτοί που τόν πυροβόλησαν. Ποιοί ήταν αυτοί οι άνθρωποι όμως και γιατί θέλησαν νά τόν σκοτώσουν; Και τι σχέσει: μπορεί νάχουν μέ όλη τή

φσδερή τραγωδία του Ναθαρένο;

Καμμιά άπάντησι δέν ύπάρχει: γι ά τήν ώρα, σ' όλ' αυτά τ ά έρωτήματα.

Έτσι όπως έχει έρθει μέ τ ά πόδια σιγά-σιγά ως εκεί, άποφασίζει: νά γυρίση κοντά στόν Γαλέρα, γι ά νά μήν τόν θρ ή τ ό ξημέρωμα μ' αυτά τ ά ρεύχα, στο ύπαθρο. Πραγματικά βγαίνει άπό πίσω άπό τ ά βράχια που έχει κρυφτή και ξεκινάει μέ γοργό βήμα. Δέν έχει προχωρήσει πολύ όμως κι' άξασφια άναγκάζεται νά σταθ ή πάλι, μέ μι ά παγωμένη άνατρηχίλα. "Ένα μαν:ασμένο ποδοβολητ ό αλόγων άντηχεί άπότομα στ' αυτά του, που όλοένα και δυναμώνε... "Όσο κι' άν είναι

Οί νεκροί δέν άργούν νά φορτωθούν...

Γέρνει προς τὰ πίσω καὶ πέφτει.

σκοτεινὰ τώρα, πού ἔχει φύγει τὸ φεγγάρι, δὲν ἀργεῖ νὰ διακρίνῃ τίς σλουέττες τῶν καβαλλάρηδων πού χυμοῦν ἐναντίον του, μὲς στὴ νύχτα.

Θάνα· καμμιὰ δεκαριά.

Καταλαβαίνει πῶς εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μαζί τους, ἔτσι, καθὼς εἶναι πεζός. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα θὰ τὸν ἔχουν φτάσει καὶ θὰ τὸν σκοτώσουν ἀλύπητα. Θυμᾶται: πολὺ καλὰ ὅτι καὶ τὴν πρώτη φορά, δὲν ἄρρησαν καθόλου νὰ τὸν πυροβολήσουν...

Κάνει λοιπὸν στροφή καὶ τρέχει: πάλι μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδῶν του, πρὸς τὰ ἴδια βράχια πού κρυβόταν ὡς τώρα. Ἕνα χαλάζι: ἀπὸ σφαί-

ρες πέφτει: ὀλόγουρά του, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν τὸν ἀγγίζει. Σὲ μιὰ στιγμή βρίσκεται: ἀνάμεσα στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς. Γὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκόμα, εἶναι πάλι ἀσφαλίσμενος. Πηδάει: ἀπὸ τὸν ἕνα βράχο στὸν ἄλλο, ὥσπου φτάνει: ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀφρισμένη θάλασσα. Τότε στρέφοντας, βλέπει: πῶς καὶ οἱ διώκτες του ἔχουν ἀφήσει τ' ἄλσχα καὶ τὸν κυνηγοῦν στὰ βράχια. Καὶ κούργιες σφαίρες σφυρίζουν ὀλόγουρά του.

Ταμπουρώνεται καὶ πυροβολεῖ στὶς σκιές, ὥσπου ἀδεύει: τὸ ἕνα περιστροφὸ του. Διὰ ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους δολοφόνους σωρίζονται: στοὺς βράχους μὲ ἄγρια

ξεφωνητά. Οί υπόλοιποι ταμπουρώνονται κι' εκείνοι, αλλά όλοένα τόν ζυγώνουν, έρποντας. Σέ λίγο θά τόν έχουν κυκλώσει: καί τότε θά τόν σκοτώσουν όπωσδήποτε.

Αρχίζει νά ρίχνη καί μέ τò δεύτερο πιστόλι. Ένας άκόμα από τούς φονάδες κατακυλάει ούρλιαζοντας στό θράχα. Όστόσο, πλάϊ στό κεφάλι τού Ζορρό, ή σφυριχτή συμφωνία τού θανάτου, γίνεται όλοένα πιο πυκνή!

Οί φονάδες ζυγώνουν. Έλάχιστα μέτρα τούς χωρίζουν πια.

Καί ξαφνικά ό Μασκοφόρος Τιμωρός διαάζει μιá τρομερή φωνή. Φέρνει τò χέρι στό στήθος. Ταλαντεύεται. Προσπαθεί — μέ μιá ύστατη προσπάθεια — νά άρπαχτή μέ τὰ νύχια άπ' τόν θράχο. Δέν τὰ καταφέρνει όμως. Τά δάχτυλά του γλιστρούν. Γέρνει πρός τὰ πίσω καί πέφτει. Για ένα δευτερόλεπτο άκούγεται ή άγωνώδης κραυγή τού βγαίνει άπ' τò λαρύγγι του, νά σβύνη χαμηλά. Έστε ρα ένας παφλασμός καί τίποτ' άλλος.

Οί σκοτεινές μορφές τών φοναδών χοροπηδούν έπάνω στους θράχους καί ζητωκραυγάζουν μέ έξαλλο ένθουσιασμό. Μετά γυρίζουν στ' άλογά τους καί φεύγουν από εκεί πού ήρθαν. Δέν περνούν όμως ούτε δύο λεπτά τής ώρας καί μέσα από τή θάλασσα βγαίνει μιá σκοτεινή σιλουέττα καί σκαρφαλώνει στό θράχα τής άκτής. Οί κινήσεις του δείχνουν άνθρωπο

γεμάτων υγεία καί δύναμι. Κάτω από τή μαύρη μάσκα του ζωγραφίζεται ένα είρωνικό χαμόγελο...

Τò πλοίο του Έωσφόρου!

ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ νέο διαδίδεται σάν άστραπή τήν άλλη μέρα τò πρωί, στη Ρέινα ντε Λος Άντζελες. Μιá είδησι φρικιαστική, πού δέν χωράει: άμφιβολία πώς είναι πέρα για πέρα αληθινή...

Ο ταβερνιάρης ό Μανουέλ, μάλις βλέπει τους δυό καινούργιους πελάτες πού μπαίνουν στην ταβέρνα του, χυμáει σάν πραγματικό γεράκι πρός τò μέρος τους, μέ μοναδικό σκοπό νά τήν διηγηθή πριν τόν προλάβη κανένας άλλος.

— Καλώς ώρίσατε, Δόν Σάντρο!, φωνάζει καί υποκλίνεται όσο βαθύτερα τού επιτρέπει: ή χοντρή μέση του.

Έστερα, ρίχνοντας μιá λοξή φοβισμένη ματιά πρός τò μέρος τού Γαλέρα, πού συνοδεύει τόν νεαρό εύπατρίδη, προσθέτει:

— Μάθετε σίγουρα τὰ χτε σινοβραδινά έπεισόδια, σε-νór! Τί περιπέτεα!... Τί φρίκη!... Έθ' πιή —ώστόσο — κανένα ποτηρ... δηλαδή καμμιá κανάτα κρασί ό υπηρέτης σας; Καί σίγουρα, δέν έχετε μάθει ακόμα τò φοβερότερο!

Ο Σάντρο τού άποκρίνεται μ' ένα βροντερό φτάρνισμα.

Βγάξει τò μαντήλι, σκου-

πιζει τη μύτη του και τὸ ξαναβάζει στὴν τσέπη. Ὑστερα δαγάζει τὸ ἀρωματισμένο του, δαντελένιο μαντηλάκι ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ μανικιοῦ του καὶ τὸ μυρίζει δυο-τρὶς φορές.

Ὁ Γαλέρας, σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ, βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ διατάξη μὲ κοφτὴ φωνή, ἀγριοκυττάζοντας τὸν φλύαρο ταβερνιάρη:

— Φέρε τὸ κρασί!

Ὁ Μανουὲλ σκοτώνεται νὰ ὑπακούσῃ.

Ὁ Γίγαντας ἀδειάζει μὲ πελώριες γουλιές τὸ κρασί στὸ στομάχι του, ἀδιαφορώντας γιὰ κάθε τι ἄλλο.

Ὁ ταβερνιάρης λέει:

— Σὰς μιλῶ γιὰ τό... Καράβι τοῦ Ἑωσφόρου, Δὸν Σάντρο! —καὶ σταυροκοπείται.

Ὁ Σάντρο τὸν παρατηρεῖ συνοφρυωμένος. Γνωρίζει τὸν χοντρο-Μανουὲλ γιὰ ἀνόητο ὅχι ὅμως γιὰ τρελλό!

— Ποῦο πράγμα εἶπες; ρωτᾷ· σίγουρος ὅτι παράκουσε.

— Τὸ Καράβι τοῦ Ἑωσφόρου, σενὸρ! ξαναλέει ὁ ταβερνιάρης καὶ σταυροκοπιέται πάλι. Τὸ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους, τὰ χαράματα, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ναβαρένο. Φοδώνταν νὰ μείνουν στὸ χωριὸ τους τὴ νύχτα καὶ ξαναγύρισαν στὴν παραλία. Ἦταν ἓνα ἱστιόφορο, μὲ ὀλοκόκκινα, μεγάλα πανιά, Δὸν Σάντρο!

— Μὲ τὰ χαράματα κοκκινίζει ὁ οὐρανὸς καὶ πολλές φορές τὰ πανιά τῶν καϊκιῶν

φαίνονται κόκκινα!, λέει ὁ νέος χαμογελώντας.

— Ὅχι! Αὐτὸ ἦταν τὸ πλοῖο τοῦ Ἑωσφόρου, σενὸρ! Γιατὶ δὲν ἦρθε ἀπὸ τὸν ὠκεανό, ὅπως τὰ ἄλλα καράβια.

— Παρὰ ἀπὸ ποῦ ἦρθε; ρωτᾷ ὁ Σάντρο μὲ ἀληθινὴ περιέργεια.

Ὡς κι' ὁ Γαλέρας τούτῃ τὴ φορὰ ἔχει ξεχάσει τὸ κρασί του καὶ παρατηρεῖ μὲ γοῦρλωμένες τίς ματάρες του τὸν Μανουὲλ:

— Κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό!, ἀποκρίνεται ὁ ταβερνιάρης. Γλύστρισε ἀπὸ τὰ σύννεφα στὴ θάλασσα, σιγὰ σιγὰ, ἀκριβῶς στὸ μέρος ποῦ πετάχτηκαν οἱ πεθαμένοι! Φόρτωσε τίς ψυχές τους, νὰ τίς πᾶν στὸν Ἄδη κι' ὕστερα γύρισε πάλι στὰ σύννεφα καὶ χάθηκε ἀνάμεσά τους!

— Γαλέρα, λέει ὁ νέος μὲ χαμόγελο, εἶχες ἀκουστὰ ὅτι ὁ Χάρος ἔχει καράβι γιὰ νὰ παίρνῃ τίς ψυχές ἀπ' τὴ θάλασσα;

— Ὅχι, σενὸρ Σάντρο!, ἀποκρίνεται ὁ κολοσσὸς θριαμβευτικὰ! Ἦξερα πὼς εἶχε ἓνα ἄλογο κι' ἓνα δρεπάνι μονάχα! Πὼς θάπαιρνε ὅμως μὲ τὸ ἄλογο τίς ψυχές;... Δηλαδή, θέλω νὰ πῶ, πὼς οἱ ναυτικοὶ ποῦ πεθαίνουν, σενὸρ... Ὁ Ἑωσφόρος μὲ τὸ ἄλογο... στὴ θάλασσα... Κάπως...

Κι' ὁ φουκαρὰς ὁ Γαλέρας, ποῦ τοῦ εἶνα: ἀδύνατο νὰ ὀλοκληρώσῃ ποτὲ μιὰ φράσι, ὅταν ἔχῃ πολλές λέξεις, σταματᾷ μπαφιασμένος.

‘Ο νεαρός κύριός του όμως, τού λέει, για να τὸν παρηγορήσει:

— Πιές ἡσυχὰ τὸ κρασί σου, Γαλέρα. Κατάλαβα τὶ θέλεις νὰ πῆς.

Κι’ ὁ γίγατας τὸν κυττάζει μὲ μάτια ἀνοιγμένα πελώρια ἀπὸ κατάπληξι καὶ θαυμασμό.

— ‘Αλήθεια, σενόρ, τὸ καταλάβατε; ψελλίζει. ‘Εγὼ ὅχι! ἀκόμα!

‘Ο Ζορρό πάει στὸν γιατρό

ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟ ὅσο καὶ τρομερὸ αὐτὸ «καράβι—Φάντασμα», τὸ εἶδαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πανικόβλητους κατοίκους τοῦ Ναθαρένο. Τὸ εἶδαν νὰ χάνεται μέσα στὰς ἀχνούσας πρῶνιες ομίχλης ἢ μέσα στὰ σύννεφα...

Γιὰ νὰ τὸ δοῦν ὅμως τόσα μάτια, τὴν ἴδια ὥρα, θὰ πῆ πὼς δὲν ἦταν ὄνειρο ἢ δημιουργημὰ τῆς φαντασίας.

Τὸ πρωτόκουστο νέο λοιπόν, διαδίδεται ἀστραπαῖα σ’ ὁλόκληρὴ τὴν “Ἀλτα Καλφόρνια. Φοβερὸς ἀναδρασμὸς ἐπικρατεῖ ἀνάμεσα στὰς κατοίκους, ποὺ κλείνονται σήμερα στὰ σπιτία τους, πολὺ νωρίτερ’ ἀπὸ τίς ἄλλες μέρες.

‘Ετσι καὶ ὁ σενόρ Ζορρό βρίσκει εὐκαιρία νὰ θυγῇ καὶ ἐκεῖνος πρὶ νωρίς, ἀφοῦ στὰ χωράφια δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ζωντανή. Παίρνει πάλι τὸν δρόμο ποὺ πήρε καὶ τὴν περασμένη νύχτα. Πηγαίνει στὸ

Ναθαρένο. Σήμερα ὅμως βρίσκει: καθάλλα στὸ ὑπέροχο, ὁλόμαυρο ἄλογό του. ‘Ο οὐρανὸς εἶναι γεμάτος μὲ βαρεῖα, μαύρα σύννεφα, ποὺ σκεπάζουν τὸ φεγγάρι.

Φτάνει χωρὶς ἀπρόοπτα στὸ χωρὶ, ὅπου ἐπικρατεῖ κι’ ἀπόψε νεκρικὴ σιωπὴ. Χώνεται ἀνάμεσα στὰς σιωπηλοὺς δρόμους. Προχωρεῖ πρὸς τὴν πλατεία.

Ξαφνικὰ σταματᾷ. ‘Απέναντί του ἀκούει θόρυβο δημάτων καὶ ὁμιλίες ἀνθρώπων ποὺ πλησιάζουν. Ρίχνει μὲ διαστικτὴ ματιὰ γύρω του. Βρίσκεται ἔξω ἀπὸ ἓνα ὁλοσκότεινο ὑποστατικό. ‘Η μεγάλη δίφυλλη, σανδένια πόρτα του, σίγουρα θὰ πρέπει ν’ ἀνήκει σὲ σταῦλο. Στρέφει τὸ ἄλογό του πρὸς τὰ ἐκεῖ. Δὲν ἀργεῖ νὰ ἐξακρῶσῃ, πὼς ἡ κλειστὴ πόρτα δὲν εἶναι: μανταλωμένη. Τὴν ἀνοίγει καὶ χώνεται μέσα: πηδώντας ἀπ’ τὴ ράχι τοῦ ὑπερχοῦ ζώου. “Υστερὰ ξανακλείνει, ἀφήνοντας μόνον μὲ χαρσαμάς, γιὰ νὰ κυττάξῃ ἔξω. Οἱ ἄνθρωποι: ποὺ περνοῦν εἶναι μερκοὶ χωριάτες. “Ερχονται ἀπὸ τὴ μερὰ τῆς πλατείας καὶ χάνονται σὲ λίγο στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

‘Ο Ζορρό, ἀντὶ νὰ θυγῇ πάλι ἔξω, στρέφει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σταύλου. ‘Ανάθει! ἔνα σπύρτο κι’ ἀπ’ αὐτὸ ἓνα μικρὸ ξύλο, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ διακρίνῃ στὸ σκοτάδι. ‘Απὸ ὥρα σκεπτόταν, ποὺ ν’ ἀφήσῃ τὸ ἄλογό του, χωρὶς νὰ κινδυνεύῃ νὰ τὸ δοῦν. ‘Εδῶ μέσα, εἶναι ὅ,τι χρειάζεται,

Τὸ τραβάει καὶ τὸ δένει σ' ἑ-
ναν ξύλινο πάσσαλο, κοντὰ
στὸ παχνί. Ἐτοιμάζεται νὰ
φύγει, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ
στέκεται ἀκίνητος, σὰν μαρ-
μαρωμένος, ἐνῶ ἓνα σιδερέ-
νιο χέρι, τοῦ σφίγγει τὴν καρ-
διά. Ἐκεῖ πλάι του, ἓνα δι-
μα μακρὺ, μέσα στὰ ἄχυ-
ρα, βρίσκεται σωρισμένο
τὸ σῶμα ἐνὸς ἀνθρώπου. Εἴ-
ναι ἐντελὼς ἀκίνητο καὶ πε-
σμένο σὲ μιὰ κάπως ἀφύσικη
στάσι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός,
πρέπει νὰ εἶναι νεκρός! Ἔ-
να ἀπὸ τὰ τραγικὰ θύματα,
τῆς φοβερῆς θεομηνίας...

Ὁ Ζορρό, μόλις συνέρχε-
ται ἀπ' τὴν πρώτη του ἐκπλη-
ξι σκύβει ἐπάνω ἀπὸ τὸν πε-
θαμένο. Τὸν φωτίζει καλύτε-
ρα μὲ τὸν πρόχειρο δαυλὸ
του. Ἡ ἐξέτασι αὐτῆ, ὅμως,
δὲν τοῦ χρησιμεύει σὲ τίπο-
τα. Διστάζει νὰ τὸν πλησιά-
σῃ περισσότερο καὶ νὰ τὸν
ἀγγίξῃ. Ξέρε; πῶς μπορεῖ νὰ
μολυνθῇ κι' ὁ ἴδιος μ' αὐτὸν
τὸν τρόπο, ἀπὸ τὴν τρομερὴ
ἰαρώστεια. Ἀποφασιστικὰ
στρέφει καὶ φεύγει ἀπὸ τὸν
σταύλο. Προχωρεῖ πάλι πρὸς
τὴν πλατεῖα. Φτάνοντας, βλέ-
πει: διὸ γανθοφορεμένους ἀν-
θρώπους, νὰ φορτῶνουν υερ-
κὰ πτώματα σ' ἓνα κάρρο.
Σήμερα οἱ νεκροὶ εἰν' ἐλάχ-
ιστοι, ἀλλὰ καὶ πάλι πολλοί,
σὲ σύγκρισιν μὲ τοὺς ζωτα-
νοὺς ποὺ ἔχουν ἀπομείνει στὸ
Ναθαρένο.

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς
προχωρεῖ παραπέρα. Στέκε-
ται μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα,
ποὺ κάτω ἀπ' τὴν χαρμάδα
τῆς φαίνεται φῶς. Βλέπει ἔ-

να φίδι σκαλισμένο στὸ ξύλο
τῆς πόρτας καὶ βεβαιώνεται
πῶς εἶναι τὸ στίτι τοῦ για-
τροῦ. Χωρὶς νὰ χτυπήσῃ, ἀ-
νοίγει καὶ μπαίνει.

Μιὰ φωνὴ ἀπερίγραπτης
φρίκης ἀκούγεται: τότε.

Ὁ γιατρός εἶναι μέσα καὶ
βρίσκεται καθ' ἑσένος πίσω ἀ-
πὸ ἓνα τραπέζι. Μόλις ὅμως
ὠπλώνει τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ δι-
βλίσ που διαβάζει καὶ ἀντι-
κρύζει τὸν μαυροφορεμένο ἐ-
πισκέπτη του, τινάζεται ὀρ-
θος σὰν σαλτιμπάγκος καὶ
δγάζει ἐκείνη τὴ σπαρακτικὴ
φωνή. Τὰ μάτια του γουρλώ-
νουν ἀπαίσια, γεμᾶτα τρόμο.

— Σενόρ!, κάνει νὰ πῇ ὁ
Ζορρό παραξενεμένος γιὰ δλ'
αὐτά.

Δὲν προλαβαίνει νὰ προ-
χωρήσῃ περισσότερο. Ὁ για-
τρός πετιέται σ' ἓνα ἐπιπλο
ποὺ βρίσκεται στὸν διπλανὸ
τείχος. Ἀνοίγει τὸ συρτάρι
του, τραβάει ἀπὸ μέσα ἓνα
πistol: καί, στρέφοντάς το
καταπάνω στὸ μασκοφόρο,
προσβολεῖ ἀδίστακτα. Ἡ ἀ-
πόστασι εἶναι τόσο κοντινὴ,
ποὺ ὁ θάνατος τοῦ Ζορρό θά
ἦταν σίγουρος, ἂν ἔμενε στὴ
θέσι του. Ἐκεῖνος, ὅμως, κά-
νει: μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτητα
καὶ σβελητάδα, μιὰ καταπλη-
κτικὴ βουτιά στὸ πλάϊ. Ἡ
σφαῖρα περνάει δίπλα του καὶ
καρφώνεται: στὸν τοῖχο, γκρε-
μίζοντας ἓνα κομμάτι σοδᾶ.

Ὁ γιατρός ἀπομένει ἀκί-
νητος, κίτρινος σὰν κερί ἀπὸ
τὴν τρομάρια του. Κυττάει μ'
ἀπελπισία τὸ μονόσφαιρο —
ἄχρηστο πιά — πιστόλι του.
Ἐξυστερα τὸν Ζορρό ποὺ ἀνα-

σηκώνεται απ' τὸ ἔδαφος, κρατώντας τὸ δικό του πιστόλι στὸ χέρι.

— Παράξενες συνταγές έχετε έτοιμες γιὰ τοὺς πελάτες πὺν μπαίνουν ἐδῶ μέσα, σενὸρ - γιατρός!, λέει ἐκεῖνος μὲ θαυμασμό.

— Μή! Μή μὲ σκοτώσης, σενὸρ Ζορρό!, τραυλίζει κατὰτρομαγμένος ὁ γιατρός καὶ ὑποχωρεῖ συνεχῶς, ὡς πὺν ἡ πλάτη του ἀκουμπάει στὸν τοῖχο. Μὴν πυροβολῇς! Θά... θά σου τὰ πῶ ὅλα!...

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς καταλαβαίνει πῶς ὁ γιατρός γνωρίζει πολὺ περισσότερα πράγματα, απ' ὅτι πίστευε ἄκμα κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος.

«Σίγουρα ἔχει σχέσι μ' ἐκείνους τοὺς φονιάδες!», συλλογίζεται. «Τοὺ εἶπαν ὅτι μὲ σκάνωσαν χθὲς τὴ νύχτα καὶ γι' αὐτὸ τρομοκρατήθηκε τόσο πὺν μὲ εἶδε!»

— Μίλησε, λοιπόν, καὶ γρήγορα!, τοῦ λέει ξερά. Πρὶν χάσω τὴν ὑπομονή μου!

— Ναί, σενὸρ!... Θά σου τὰ πῶ!... Δὲν φταίω ἐγώ, πιστεμέ με! Ἄν τοὺς ἔλεγα ὅχι, θά μὲ σκάνωσαν κι' ἐμένα!... Πάλι κάποιος ἄλλος θά τὸ ἔκανε στὴ θέσι μου!...

— Μίλησε καθαρά κι' ἄσε τὴ φλυαρία!

— Μάλιστα, σενὸρ... Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι...

Σωπαίνει καὶ ξαφνικὰ τὰ μάτια του γουρλώνουν.

Ὁ Ζορρό γρηγορώτερος κι' ἀπὸ τὴ σκέψι, βλέποντας τὸ βλέμμα τοῦ γιατροῦ καρφωμένο στὴν πόρτα πὺν εἶναι

πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του, πηδάει ἀστραπαῖα στὸ πλάι. Σχεδὸν ταυτόχρονα μὲ τὴν κίνησή του, ἀκούγονται δύο πυροβολισμοί. Ἡ μιὰ σφαῖρα περνάει δίπλα του, στὸ μέρος πὺν στεκόταν λίγο πρὶν. Ἡ δεῦτερη βρίσκει κατάκαρδα τὸν γιατρό, πὺν κατακυλάει στὸ δάπεδο, σάν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς ἔχει τραβήξει κιόλας τὰ πιστόλια του καὶ τὰ στρέφει πρὸς τὴν πόρτα. Τὴ βλέπει, ὅμως, νὰ κλείνῃ τὴν ἴδια στιγμή. Χύνεται ἐπάνω της σάν γεράκι. Τὴν τραβάει, ἀλλὰ δὲν ἀνοίγει.

Τρέχει πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ ἀνοίγει καὶ πηδάει ἔξω. Ὡστόσο δὲν προλαβαίνει τοὺς φονιάδες. Στὰ λίγα δευτερόλεπτα πὺν καθυστέρησε, ἔχουν προφθάσει ν' ἀνέβουν στ' ἄλογά τους καὶ νὰ στρίψουν στὴ γωνία τοῦ δρόμου.

Ἀπὸ τὸν κρότο τῶν πετάλων ὤνο, καταλαβαίνει πῶς εἶναι δύο. Παραξενεμένος ζυγώνει τὴν πόρτα απ' ἔξω. Κάποιος απ' τοὺς δολοφόνους ἔχει περάσει απ' τὴν κἀννη τὸ πιστόλι του, στὴν ὑπεδοχὴ τῆς ἀμπάρας καὶ γι' αὐτὸ ἡ πόρτα δὲν ἀνοίξε. Τὸ παίρνει καὶ μπαίνει μέσα. Πλησιάζει τὸν γιατρό καὶ σκύβει κοντά του. Ἡ ἐλπίδα του εἶναι μάταιη, ὅμως: Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔχει πεθάνει.

— Ἀτυχία!, μωρμουρίζει ὁ Ζορρό. Κάθε φορὰ πὺν τοὺς συναντῶ, βρίσκω μακριὰ ἀπὸ τ' ἄλογό μου!...

Θαύμα στο παχνί

Ω ΣΤΟΣΟ δὲν παρατάει τὴ μάχη. Ἐπειδὴ ἔχει κάποια ἰδέα, ποὺ μπορεῖ νὰ κατευθύνονται οἱ δυὸ φονιάδες, βγαίνει: στὸν δρόμο καὶ τρέχει μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδῶν του, πρὸς τὸν σταῦλο ὅπου ἔχει ἀφήσει τὸ ἀλογό του. Φτάνει σὲ λίγα λεπτά. Μπαίνει μέσα καὶ τὸ θαυμάσιο τετράποδο ποὺ τὸν ἔχει ἀναγκωρῶσει ἀπὸ τὰ δῆματά του, χρεμετίζει χαρούμενο. Τὸ λύνει καὶ πλησιάζει μαζί του τὴν πόρτα τοῦ σταύλου. Τὴν ὥρα ποὺ εἶναι ἑτοιμος νὰ τὴν ἀνοίξει, μαρμαρώνει ἄξαφνα στὴ θέσι του. Νοιώθει μὴ παγωμένη ἀνατριχίλα, νὰ διαπερνᾷ τὴ ραχοκοκαλιά του:

Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ σταύλου, ἔχει ἀκούσει ἕναν σιγανό, ἀλλὰ ὀλοκάθαρο ἀνάστεναγμό!

Ἡ διάθεσί του νὰ φύγει καλπάζοντας τὴν ἴδια στιγμή εἶναι πολὺ μεγάλη. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ποὺ συμβαίνει, μέσα στὸ σκοτεινὸ βάθος, πίσω του, ξεπερνᾷ: κάθε φαντασία. Εἶναι τόσο ἀνήμερο κι' ἀπίστευτο, ὥστε τὸν καρφώνει στὴ θέσι του. Γιατί ξέρει πῶς ἐκεῖ, πεσμένος στὸ ἀδειανὸ παχνί, βρίσκεται μόνον ἕνας πεθαμένος! Ἕνας πεθαμένος, ποὺ τὸν εἶδε καὶ τὴ δεύτερη φορά, καθώς ἔλυνε ἀπὸ τὸν πάσσαλο τὸ ἀλογό του, νὰ κοίτεται ἀκίνητος,

στὴν ἴδια ἀκριβῶς στάσι ποὺ ἦταν καὶ πρὶν μὴ ὥρα!

Στῆνε: τ' αὐτὴ του. Ὅμως δὲν ἀκούει τίποτα πιά, ἀρχίζει νὰ πιστεῖ ὅτι ὁ ἀναστεναγμὸς ἐκεῖνος θὰ ἦταν γέννημα τῆς φαντασίας του ἢ ἴσως κάποιος περιέργος λαρυγγισμὸς τοῦ ἀλόγου του. Ἀλλὰ τότε ἀκούει καὶ δεύτερον ἀναστεναγμό, ἄκόμα καθάρωτερον ἀπὸ τὸν πρῶτο!

Ἀδίστακτα πηδάει στὴ γῆ. Ἀνῶδει πάλι ἕνα σπίρτο καὶ ὁρμάει πρὸς τὸ μέρος τοῦ παχνιοῦ. Ἀντικρῶζει τὸν πεθαιμένο νὰ... ἀνασηκώνεται στὴ θέσι του, νὰ τεντώνεται μέχρι ποῦ... τρίζουνε τὰ κόκαλά του καὶ νὰ χασμουριέται! Ὑστερα πιάνει τὸ κεφάλι του καὶ στρέφει τὰ γουρλωμένα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι μάτια, ὀλόγυρα. Τελικὰ τὰ καρφώνει στὴ φλόγα τοῦ σπίρτου ποὺ κρατᾷ: ὁ μασκοφόρος. Κι' ἡ φλόγα εἶναι τόσο κοντὰ στὰ μάτια του, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τίποτα πίσω της.

— Τὶ διάβολο συμβαίνει ἐδῶ πέρα; μουρμουρίζει ἀπορημένος. Ἀποκοιμήθηκα μέσα στὸν σταῦλο; Ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου, μὲ τὸ κερί;

Κι' ἀνασηκώνεται, ὀρθίος, κρατώντας μὲ τὸ ἓνα χερί τὴ μέση του.

— Νὰ παρ, ἡ εὐχή! Πιάστηκα!, μουρμουρίζει πάλι γκρινιάρικα. Πόση ὥρα κοιμάμαι; Ἐσὺ μὲ τὸ κερί, θὰ μιλῆς καμμιά φορά; Ποιὸς εἶσαι;

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής

Ἡ σφαῖρα περνάει δίπλα του καὶ κορφώνεται στὸν τοῖχο...

φέρνει σιγά - σιγά τὴ λάμψη τῆς μικρῆς φωτιᾶς ἐμπρὸς στὸ πρόσωπό του. Ἀκούγεται μὲν κραυγὴ ἐκπλήξεως. Ἀμέσως ὁ... ἀναστημένος ὑποκλίνεται μὲ σεβασμό.

— Ὁ σενὸρ - Ζορρό!, λέει κατάπληκτος. Μεγάλη τιμὴ γιὰ τὸ φτωχικό μου! Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος σὲ τίποτα, σενόρ;

— Καὶ βέβαια μπορεῖς, ἂν

πάρης ἓνα ἄλογο καὶ μ' ἀκολουθήσης!, φωνάζει διασπικὰ ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς, μὲ μιὰ παράξενη λάμψη στὰ μάτια.

Σὲ δυὸ λεπτά, μπροστὰ αὐτὸς καὶ πίσω ὁ... νεκραναστημένος, καλπάζουμ μὲ τὴν τοχύτητα τῆς ἀστραπῆς πρὸς τὴ Δύση, ὅπου ἀπλώνεται ἡ παραλία τοῦ ἀπέραντου Εἰρηνικοῦ.

«Ο Ζορρό φάνηκε απόψε!»

ΤΡΕΧΟΥΝ αρκετή ώρα μέσα στη σκοτεινή νύχτα. Μόνο τους οδηγός έστ' ακολουθούν σωστή διεύθυνση, είναι η μακρινή βοή της ατέλειωτης θάλασσας, που σιγά - σιγά δυναμώνει.

Ξαφνικά το φεγγάρι ανάκαλύπτει μια τρύπα ανάμεσα στα σύννεφα και ξεμυτίζει για να φωτίσει την πλάση.

Ο Ζορρό αφήνει να του ξεφύγει ένα μικρό έπ' φώνημα θράμβου: Τό φεγγαρόφωτο έχει φωτίσει δυο καθαλλάρηδες που βρίσκονται καιμιά έκαιοστή μέτρα μπροστά τους, πηγαίνουν κι' εκείνοι προς τη θάλασσα. Κοντεύουν να φτάσουν στην παραλία. Και γ' α' μια στιγμή σταματούν. Κατεβαίνουν από τ' άλογα.

Ο Μασκοφόρος Έκδικητής κι' ο παράδοξος σύντροφός του, κρατούν κι' αυτοί τα χαλινάρια των αλόγων τους. Ταυτόχρονα όμως, το φεγγάρι κρύβεται πάλι πίσω από τα μαύρα σύννεφα. Η νύχτα γίνεται σκοτεινή σαν πίσσα.

— "Ας προχωρήσουμε σιγά - σιγά, λέει ο Ζορρό.

Σέρνοντας τα ζώα από τα χαλινάρια, βαδίζουν αθόρυβα. Μα όταν φτάνουν εκεί που είχαν δει τους άλλους να σταματούν, δεν βρίσκουν ούτε τους καθαλλάρηδες, ούτε τ' άλογα. Είναι φανερό πως κι' εκείνοι προχώρησαν, σέρνοντας τα μαζί τους. Βαδί-

ζουν λοιπόν πάντα, με την ίδια προσοχή.

Ο Ζορρό, ρωτάει χαμηλόφωνα τον σύντρόφό του:

— Μήπως θυμάσαι, αμίγο, τι είχες πεί: να κάνης στὸν σταύλο, όταν σε πήρε ο ύπνος;

— Μά... καὶ βέβαια, σενὸρ Ζορρό! Ήταν ἀπόγευμα ἀκόμα. Δὲν εἶχε δύσει ἐντελῶς ὁ ἥλιος. Τὸ ἄλογο τὸ εἶχα ζεμένο στὴν ἄμαξα. Θὰ πήγαωα στὴ Ρεῖνα ντὲ Λὸς "Αὐτζελες...

— Τί νὰ κάνης; ρωτάει ἀπορημένος ὁ μασκοφόρος.

— "Ημεῖς καλεσμένος στὸν χορὸ!, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Ἐχε: χορὸ ὥς τὸ πρῶτ' ἀπόψε ὁ Δὸν Ρομπέρτο ὁ "Ένσε-νόπιτα, ὁ νέος Διοικητής!

— Ἀπόψε;...

— Σί, σενὸρ Ζορρό! Κάλεσαν ὅλους τοὺς ζωέμπορους καὶ με πήρε καὶ μένα τὸ σχέδιο, μ' ἄλο πού οἱ δουλειές ἔχουν σχεδὸν σταματήσει. Θυμεύται: ὅμως τίς καλές μέρες ἐκεῖ κάπως...

— Λοιπὸν ἐτομαζόσων γὰ τὸν χορὸ; κάνει ἀδ ἄφορα ὁ μασκοφόρος.

— Σί. Στολιστήκα — γ', αὐτὸ με δέπετε πρὶ φορῶ τὰ καλὰ μου, ἀλλὰ γίνηκαν χάλι μέσα στ' ἄχυρα! — κι' ἡμεῖς ἐτομος γ' α' φεύγῃ. Δὲν ἔφαγα τίποτα, γιατί εἶναι κουταμάρα νὰ φας, όταν πρόκειται νὰ πᾶς στὸν χορὸ τοῦ Διοικητή! "Ηπια μόνο νερὸ καὶ βγῆκα νὰ ζέσω τ' ἄλογο. Ὑστερα θυμήθηκα πὼς ἐκεῖνος δὲν θὰ τὸ ταΐζαν στὸν χορὸ καὶ μπήκα στὸ παχνί,

νά του φέρω λίγη βρώμη, για τὸ σακκεύλι του. Αὐτὸ ἦταν... Θυμάσαι; μεύρθε μὰ ζαλάδα κι' ἀρπάχτηκα ἀπ' τὰ ξύλα. Ὑστερα τίποτ' ἄλλο... Θάπτεσαι κάτω καὶ μὲ πήρε ὁ ὕπνος. Θὰ κοιμᾶμαι τὸ λιγώτερο τρεῖς ὥρες, ἂν κρίνω ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ φεγγαριοῦ στὸν οὐρανό...

— Κοιμᾶσαι σχεδὸν τριάντα ὥρες, αἰῖγο!; τοῦ λέει σοδαρά ὁ Ζορρό ἐνῶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀλλόκοτα. Ὁ χορὸς τοῦ Διοκητοῦ ἦταν ἐχτές καὶ ὄχι ἀπόψε! Καὶ γὰρ τὴν ἀκρίβειαν, δὲν κοιμόσουν; Εἶχες πεθάνει καὶ ἀναστήθηκες! Καὶ εἶσαι τυχερὸς πού σέ πίστευαν στὸ χορὸ τοῦ Δὸν Ἐνσεβάντα διαφορετικά; δὲν θὰ δρισκόσουν ἐδῶ!

Ὁ ἄλλος μένει: σύξυλος καὶ κυττάζει τὸν ὀλόμαυρο καθσάλάρη ἡλίθιο!

— Ἐ; κάνει μόνο.

Μὰ ὁ Ζορρό δὲν ἔχει καιρὸ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Λίγα μέτρα μπροστά τους, ἀκούγονται χρεμετισματα ἀλόγων καὶ βλέπει: κότι: ἀόριστες σκιές πού σαλεύουν. Σκύβει καὶ λέει: στ' αὐτὴ τοῦ ἀπολιθωμένου συντρόφου του:

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερα, αἰῖγο. Ὁρα κράτησε, σέ παρακαλῶ, τ' ἄλογα καὶ μὴ σαλέψεις καθόλου, ὥσπου νὰ γυρίσω!

— Σί, σενὸρ Ζορρό!; μουρμουρίζει ἐκεῖνος.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδοκητὴς προχωρεῖ ἀόρουθα μὲς στὸ σκοτάδι. Κάτι ὄρθοι, ὀλόμαυροι δράχες ὑψώνονται: ἐμπρός του. Σχεδὸν ἔρποντας

φθάνει κοντά. Τ' ἄλογα εἶναι δεμένα στὰ δράχια. Προχωρεῖ στὰ νύχια, ἔτσι: ὁ καθένας στιγμὴ νὰ τραβήξῃ τὰ πιστόλια του: Δὲν συμβαίνει τίποτα ὅμως.

Ὅσο πηγαίνει, ὁ θόρυβος τοῦ ὠκεανοῦ γίνεται μεγαλύτερος, ὥσπου καταλήγει σ' ἓναν συνεχὴ πάταγο.

Ξαφνικὰ σταματᾷ. Τὰ μάτια του γυαλίζουν. Βρίσκεται πίσω ἀπ' τὰ τελευταῖα δράχια. Πὸ κεῖ ἀπλώνεται: ἡ ἀμμουδιά.

Ἐμπρός του βρίσκονται: οἱ δύο φονιάδες. Στὴν παραλία ἀράζει τὴν ἴδια στιγμὴ μὰ μεγάλη βάρκα. Ἀπ' αὐτὴν κατεβαίνουν τρεῖς ἄνθρωποι. Φαίνεται: κι' αὐτοί, ὅπως ὅλοι, σὰν μαυρὲς σκιές, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ πλατύγυρα καπέλλα καὶ τὰ ἐξογκώματα στοὺς ὤμους καὶ στὰ χέρια, καταλαβαίνει: ὅτι φοροῦν ὁμοίμορφες στολές. Πλησιάζουν αὐτοὺς πού τοὺς περιμένουν.

— Πότε; ρωτᾷ: μόνο ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς σὲ μὰ ξένη γλώσσα.

— Αἰὲ οὐρεσκά!; ἀποκρίνεται ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς δύο ἀνθρώπους. Εἶναι: ὅλα ἔτοιμα στὴ Σερένα!

— Ἐν τάξει! Αἰὲ οὐρεσκά!; ἀποκρίνεται αὐτὸς πού ἔχει ἔρθει ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὴν ἴδια ὥρα, στὸ ἴδιο μέρος.

— Σί, καπτάνο! Ἀπόψε φάνηκε πάλι: ὁ Ζορρό!

Μὰ βλαστήμια ξεφεύγει ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἄλλου, πού κυττάζει: καὶ τοὺς δυὸ συντρόφους του,

— 'Ο Ζορρό!, γρυλλίζει μετά. 'Αφού τόν σκοτώσαμε έχτες τή νύχτα!

— 'Οχι, όπως φαίνεται, σενόρ! 'Ηταν στού γιαιτρού κι' εκείνος έτοιμαζόταν νά μάς προδώση. 'Αναγκαστήκα με λοιπόν νά τόν σκοτώσω με, γιά νά μή μιλήση.

— Δάβαλε!, μουρμουρίζει πάλι ό άλλος. Καί κυττάξετε νά βρήτε αύτόν τόν σατανά, τόν Ζορρό καί νά τόν σκοτώσετε μέ κάθε θυσία!

Μ' αύτά τά λόγια γυρίζουν κι' οί τρείς στή βάρκα τους καί σέ λίγο άνοίγονται στή σκοτεινή θάλασσα.

Κι' ό Ζορρό όμως έχει άπομακρυνθή ήδη, πσωπατώντας. Τρέχει στό μέρος πού τόν περιμένει ό ζωέμπορος. Φεύγουν μέ γοργό καλπασμό. Όταν φθάνουν μακριά από κάθε κίνδυνο, σταματάει τό αλογό του. 'Ο άνθρωπος, πού ή τύχη του έχει στείλει γιά σύντροφο, τόν μιμείται.

— 'Αμίγο, τού λέει: ό μασκόφορος, συμβαίνουν τρομερά πράγματα καί χρειάζομαι τή βοήθειά σου, γιά νά τιμωρήσουμε μερικούς κακούργους. 'Αν ακολουθήσης πιστά τίς οδηγίες μου, δέν πρόκειται: νά κινδυνεύση κανείς... Θά πάς άπόψε στή Σερένα... Αυτή τή στιγμή κιόλας... 'Εχεις γνωστούς εκεί;

— Σί, σενόρ...

— Θά μιλήσης στεύς γνωστούς σου καί μαζί μ' εκείνους, θά βρήτε καιμιά πενηνταριά γενναίους άντρες. Θά τούς πητέ ότi αύριο τόν βράδυ, ή έπιδημία πού χτύπησε

τό Ναθαρένο, θά χτυπήση καί τό δικό τους χωριό... 'Αλλά δέν πρέπει: νά φοβηθούν... Θά φροντίσουν μόνο νά...

Κι' ό Ζορρό έξηγεí γιά άρκετή ώρα τό σχέδιό του στόν ζωέμπορο. 'Εκείνος τόν άκούει μέ μεγάλη προσοχή καί στό τέλος λέει μέ σφιγμένα δόντια:

— Θά κάνω ό,τι μου πήτε, σενόρ Ζορρό! Είμαι ένας φιλήσυχος άνθρωπος... Βλέπω όμως πώς καιμιά φορά, πρέπει: καί τ' άρνιά νά γίνωνται λιοντάρια, όταν μπαίνουν στή μέση τέτοια τέρατα!...

Καντάδα καί τουφεκιές

ΜΙΑ ώρα άργότερα, ό Μασκόφορος 'Εκδικητής καλπάζει: ολομόναχος, στ' ανατολικά τής Ρέινα ντέ 'Λος 'Αντζελες. Φτάνει στό αγρόκτημα τού Δόν Περέρρα. Τραβάει τά χαλνάρια καί συνεχίζει τόν δρόμο του μέ άργό δηματισμό. Στο τέλος φθάνει στό άρχοντικό τού Περέρρα. Σταματάει καί κυττάζει: τά παράθυρα τού έπάνω όρόφου. Είναι: όλα σκοτεινά. Δέν άπογοητεύεται. 'Όπως βρίσκει κάτω από τό άκρικό πρόσ τά δεξιά, άρχίζει νά τραγουδά, μέ άπαλή καί γλυκερά φωνή. Δέν άργεί νά συμβή εκείνο πού περιμένε:.

Τό παράθυρο άνοίγει. Σάν λευκή όπτασία έμφανίζεται: στό άνοιγμα ή όμορφη Κάρμεν. Βλέποντας ποιός είναι κάτω άπ' τό παράθυρό της,

φέρνει άθελα τὸ χέρι στὴν καρδιά. Ἕνα μικρὸ ἐπιφώνημα ἐκπληξέως τῆς ξεφύγει:

— Ὁ σενόρ Ζορρό!

— Ὁμορφὴ σενιορίτα, ἐλπίζω νὰ μὴ σὰς ἀνησύχησα πολὺ!, λέει: ἐκεῖνος μὲ μιὰ ὑπόκλησι, χωρὶς νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ ἄλογό του.

— Ὅχι: μά..., Τί θέλετ' ἐσεῖς ἐδῶ περὰ; μούρμουρίζει ἀνήσυχη ἡ κοπέλλα.

— Ὡστε λο. πόν, εἶμαι ἀνεπιθύμητος; Φεύγω αὐτὴ τῇ στιγμῇ, σενιορίτα καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε...

— Ὅχι!, φωνάζει: αὐθόρμητα ἡ Κάρμεν. Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό, σενόρ! Ἦθελα νὰ πῶ πῶς... πῶς ὁ τόπος εἶναι γεμάτος χωροφύλακες!

— Ἀλήθεια; λέει: Ὡστε ὁ ὑπολοχαγὸς Ντιάζ δὲν χάνει εὐκαιρία νὰ τριγυρίζη κοντὰ στὸ σπίτι σας!

— Ὁ Ντιάζ!, κάνει: ἡ κοπέλλα ἐκπληκτῇ. Τί σὰς ἔχει πιάσει ὅλους μ' αὐτόν;

— «Ὅλους»; Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε, σενιορίτα!

Δὲν παραδραίνει: νὰ συνεχίσῃ τὰ λόγια του. Ἀπανωτὲς ντουφεκιές σκίζουν ξαφνικὰ τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας καὶ οἱ σφαῖρες σφυρίζουν ἐπικίνδυνα κοντὰ στὸν Ζορρό.

Ἡ κοπέλλα ξεφωνίζει τρομαγμένη.

Ὁ μασκοφόρος καθυλάσῃ τῆς βγάζει: τὸ καπέλλο του φωνάζοντας:

— Ἀντίος, σενιορίτα!

Ὑστερα, ξαναφεράει: τὸ μαῦρο πλατύγυρο καὶ κεντρίζει τ' ἄλογό του. Ρίχνεται

σὰν ἀστραπὴ μὲς στὴ νύχτα. Πίσω του καλπάζει μιὰ διμοιρία χωροφυλάκων.

Ὁ Ζορρό δὲν σκάει ἀθόλου γι' αὐτό. Εἶναι δέβας: πῶς μὲ τέτοιο σκοτάδι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ντιάζ δὲν θ' ἀργήσουν νὰ τὸν χάσουν. Νά, ὁμῶς, ποῦ γιὰ κακὴ του τύχη, τὸ φεγγάρι ξεμυτιζεῖ πάλι ἄξαφνα, πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα. Μὲ κραυγὲς θροῦμβου οἱ χωροφύλακες κεντρίζουν τ' ἄλογά τους νὰ τρέξουν περισσότερο.

«Τὸ φεγγάρι μοῦ πάει κόντρα κάθε φορὰ ποῦ μὲ κληγοῦν!», συλλογίζεται: εὐθυμα ὁ Μασκοφόρος Τιμωρός. «Ἀς δεξιμάσουμε λοιπὸν τὸ φεγγάρι...»

Ἀλλάζει: κατεύθυνσι καὶ ρίχνεται: στὴν ἀνηφόρα. Τὸ ἄλλο γό που φαίνεται κουρασμένο καὶ ὀλένα μικραίνει: ἡ ταχύτητά του. Οἱ χωροφύλακες ὀλο καὶ τὸν ζυγώνουν. Οἱ φωνές τους γίνονται περισσότερο δυνατές καὶ θροῦμβευτικές. Δὲν τὸν πυροβολοῦν ὁμῶς, γιὰτὶ εἶναι τόσο ἀπτόπυς ὁ δρόμος τους καὶ μὲ τόσα σκαμπανεβάσματα, ἀνάμεσα στὰ κατσάδραχα, ποῦ εἶναι: ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ σημαδέψῃ κανεὶς. Κεντεύουν νὰ φτάσουν στὴν κορυφὴ τοῦ ὑψώματος καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Νόμου δὲν ἀπέχουν οὔτε δέκα μέτρα ἀπὸ τὸν Ζορρό.

Πάντως αὐτὸς φτάνει: πρῶτος στὴν κορυφὴ καὶ τότε... πτέκεται. Στρέφει καὶ φωνάζει: εὐθυμα στοὺς διώκτες του:

— Προσέξτε τώρα ποῦ θὰ

τρέχετε, σενόρες, γιατί πιά πέρα υπάρχει: ένας γκρεμός! Γι'α να τόν περάσετε, πρέπει να πηδήσετε!

Ύστερα γυρίζει πάλι και κεντρίζει τα πλευρά του αλόγου του, πού ξεκινάει σαν αστραπή. Από δώ και πέρα το έδαφος δεν ανηφορίζει πιά. Το άλογο φθάνει στο χείλος ενός φαράγγιού πού ή απέναντι: όχη του, αρχίζει μερικά μέτρα πιο πέρα, σε κάπως χαμηλότερο επίπεδο. Το θαυμάσιο ζώο κάνει ένα καταπληκτικό πήδημα. Ένα πήδημα θανάτου. Τα πέταλά του όμως πατούν γερά στην απέναντι πλευρά. Συνεχίζει τον γοργό καλπασμό του.

Όταν οι χωροφύλακες φτάνουν σ' αυτό το σημείο, κρατούν έντρομοι τα χέμια των δικών τους αλόγων. Βλέπουν με άπιστο ύψος τον μασκοφόρο καθαλλάρη, να ξεφεύγει μέσ' από τα χέρια τους και να χάνεται: πέρα, στη φεγγαρόλουστη νύχτα. Πάντως, καμείς τους δεν κάνει τη σκέψη: να επαναλάβει ένα τέτοιο παράτολμο πήδημα, γ'α να τόν κυνηγήσει.

Νύχτα θανάτου

ΛΙΓΑ λεπτά αργότερα ο Ζορρό μπαίνει στη μυστική σπηλιά, πού είναι το κρησφύγετό του. Εκεί πέρα βρίσκει τόν... άτελειωτο Γαλέρα. Τόν περιμένει: ξαπλωμένος σαν σκύλος, στην είσοδο, ξύπνιος.

— Άμίγο, τού λέει καθώς

κατεβαίνει: άπ' τόν δλονό του, κι' αρχίζει ν' αλλάξει τὰ ρούχα του, αύριο τόν θράδυ θά γίνει μεγάλο πανηγύρι κάπου... Θες νάρθης μαζί μου;

— Σί, σενór Σάν... Σενór Ζορ...

Ξύνει: τόν κεφάλι του κι' άπορεί:

— Μου είπατε, σενór, όταν φοράτε τὰ μαύρα, νά σάς λέω «σενór Ζορρό» κι' όταν φοράτε τὰ «φγουρατζήδικα», νά σάς λέω «σενór Σάντρο». Τώρα πού φοράτε τόν νταντελέντ παντελόν, και τόν μαύρο χιτών, πώς νά σάς λέω;

— Όπως σ' άρέσει, Γαλέρα!, άποκρίνεται: γελώντας ό νέος. Έδώ μέσα νά με λές πάντα «Σάντρο». Λοιπόν, άκου τί θά κάνης αύριο: θά πάρης ένα άμάξι: μέ έφόδια — τσόφ:μα και φάσκα — και θά τόν πάς στη Σερένα. Κατάλαβες;

— Χμ... Άς πούμε... σί, σενór!

— Θα πής, άν σέ ρωτήσουν, πώς τὰ πηγαίνεις γ'α δουλειά στα θύματα τής επιδημίας. Όταν φτάσης εκεί πέρα, θά δής στην πλατεία τού χωριού, πολλούς πεθαμένους...

— Μπορώ!

— Φοβάσαι τούς πεθαμένους, Γαλέρα;

— Σί, σενór Σάντρο!, δολογει σταράτα ό γίγαντας. Τους ζωντανούς όχι, τούς πεθαμένους όμως ναι! Γι' αυτό, δέονω μονάχα όσους δεν χωνεύω και δέν σκοτώνω κανέναν! Γιατί μόλις τόν σκοτώσω... βήναι: πεθαμένος κι' ύ-

στερα θά τὸν φοβάμαι!

— Ὡστε δὲν θά πᾶς;

— Θά πάω ὅπου μού πη-
τε, σενόρ Σάντρο! Φοβάμαι -
ξεφοβάμαι, θά πάω!

— Ὡραία. Μόλις φτάσης
λοιπὸν ἐκεῖ, θά ἀφήσης κάπου
παράμερα τὸ ἀμάξι κι' ὑστε-
ρα θά πᾶς κρυφὰ στὴν πλα-
τεῖα καὶ θά ξαπλώσης κοντὰ
στοὺς νεκροὺς. Θά κάνης κι'
ἐσύ τὸν πεθαμένο! Κατάλα-
βες;

— Κάνετε ἀπὸ κείνο ποὺ
λέμε «καλαμπούρι», σενόρ
Σάντρο; ρωτάει ὁ Γαλέρας
ἡλίθια.

— Ὅχι, μιλῶ σοβαρότα-
τα. Δὲν ξέρεις νὰ κάνης τὸν
πεθαμένο;

— Ὅχι, σενόρ. Δὲν ἔτυχε
νὰ ξαναπεθάνω ποτέ μου!

— Λοιπὸν, ἄκου: Θά μέ-
μης ἐντελῶς ἀκίνητος. Καὶ θά
χης κλειστά τὰ μάτια σου,
ὅ,τι κι' ἂν γίνη, ἀκόμα κι' ἂν
ἐρθοῦν νὰ σέ σηκώσουν καὶ
νὰ σέ φορτώσουν σὲ κανένα
κάρρο...

— Καὶ δὲν θά ἀναπνέω κα-
θόλου - καθόλου!, φωνάζει
θραμβευτικά ὁ Γαλέρας, χα-
ρούμενος ποὺ θυμάται: κι' αὐ-
τὸς μὰ λεπτομέρεια.

Ὁ Σάντρο ὠστόσο τοῦ ἐ-
ξηγεῖ με... γαϊδουρινὴ ὑπομο-
νὴ καὶ ἄλλες πολλές λεπτομέ-
ρεις ἀκόμα...

Ὁ Πανικός ἔχει ἀρχίσει ν'
ἀπλώνεται: σ' ὀλόκληρη τὴν
Ἄλτα Καλιφόρνια. Τὸ τρομα-
κτικὸ «Καράβι τοῦ Ἑωσφό-
ρου» ἔκανε κι' αὐτὸ τὸ πρωτὶ
τὴν ἐμφάνισί του, γιὰ νὰ μα-
ζέψῃ τίς ψυχὰς τῶν κακοῦρ-
γιῶν θυμάτων τῆς ἐπιδημίας,

ἀπ' τὸν ὠκεανό. Κανεῖς πιά
δὲν ἀμφιβάλλει: γιὰ τὴν ὑπαρ-
ξί: αὐτοῦ τοῦ φρικτοῦ πλοῖ-
ου, ποὺ ἐμφανίζεται μὲ τὸ
χάραμα, μὲ τὰ ὀλοκόκκινα πα-
νὰ του, ἀνάμεσα στὰ γκριζὰ
κουρέλια τῆς οὐχίλης...

Καί, μὲ τὸ ἡλιοβασιλεμα,
ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κλειδαμπα-
ρώνονται: πάλι στὰ σπιτία
τους. Δὲν ἔχει περάσει ὅμως
πολλὴ ὥρα κι' ἕνας καβαλλά-
ρης ρίχνεται μὲ τρελλὸ καλ-
πασμό, στὸν κεντρικὸ δρόμο
τῆς Ρέινα ντὲ Λὸς Ἀντζέλес.
Σηκώνοντας ἕνα σύννεφο σκό-
νης πίσω του, τρέχει ὀλόσιχα
πρὸς τὸ κτίριο τοῦ Διοικητοῦ.
Φτάνοντας ἐκεῖ ἀπ' ἐξω, ξεπε-
ζεύει: μπροστὰ στοὺς φρου-
ροὺς.

Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα, ὁ ἄν-
θρωπος αὐτός, βρίσκεται
μπροστὰ στὸν ἴδιο τὸν Δὸν
Ρομπέρτο Χενρίκε ὁ Ἑνσε-
νόντας.

— Στὴ Σερένα, σενόρ! Ἡ
φοβερὴ ἐπιδημία!, τραυλίζει
μυσοκασιμένες ἀπὸ τὸ λαχά-
νισμα.

Δὲν χρειάζεται νὰ πῇ πε-
ρισσότερα, γιὰ νὰ καταλά-
βουν τί τρέχει. Καί, δυστυ-
χῶς, οὔτε ὁ Διοικητὴς τῆς
Ἄλτα Καλιφόρνια μπορεῖ νὰ
δώσῃ καμμιὰ δεξιότητα στοὺς
ἀμοιρους χωρικοὺς, Τούλαχι-
στον, τίποτα περισσότερο ἀ-
πὸ μερικὰ κάρρα, γιὰ νὰ κου-
βαλήσουν τὰ μολυσμένα πτώ-
ματα τῶν νεκρῶν, στὴν παρα-
λία τοῦ Εἰρηνικοῦ...

Ἀγέρας ὥρες ἀργότερα, ἡ
παραλία αὕτη εἶναι γεμάτη
ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ φορτῶ-

νουν πεθαμένους επάνω σέ με γόαλες σχεδιές. "Υστερα, άφού βάζουν φωτιά στα κάρρα, πού μετέφεραν τά μολυσμένα κορμιά, μπαίνουν στις βάρκες, πού θά τραβήξουν στ' άνοιχτά, τó μακάβριο φορτίο.

Η νύχτα είναι κι' άπόψε κατασκότεινη, με τó φεγγάρι κρυμμένο πίσω από όλóμαυρα σύννεφα. Κανείς λοιπόν δέν βλέπει τόν μαυροντυμένο άνθρωπο, πού τήν τελευταία στιγμή ξετρυπώνει πίσω από τά βράχια τής παραλίας και άρχίζει νά τρέχει πρós τη θάλασσα. Κανείς δέν τόν βλέπει πού πέφτει στο νερό και κολυμπάει σαν δελφινί πρós τις σχεδιές. Ούτε τόν διακρίνει κανείς, όταν με μιά

γοργή έλξι σκαρφαλώνη και ξαπλώνη επάνω στην τελευταία άπ' αυτές, ανάμεσα στα άκίνητα κορμιά...

Κι' ακόμα περισσότερο, δέν τόν άκούνε πού... ψιθυρίζει: σ' έναν από τούς πεθαμένους:

— "Όλα εντάξει;

Και ούτε άκούν τόν πεθαμένο πού... τού άποκρίνεται:

— Σί, σενόρ Ζορρό!

"Υστερα, και για πολλή ώρα πιά, δέν μιλάει κανένας τούς. Ούτε ó ζωντανός ούτε ó «πεθαμένος». Μόνο πού ó δεύτερος φαίνεται έξαιρετικά άνήσυχος. Σέ μιά στιγμή μάλι στα σκουτάει με τόν άγκώνα του έναν άλλο πεθαμένο πού βρίσκεται ξαπλωμένος δίπλα του.

Τά πέταλα τού άλόγου πατούν γερά στην άπέναντι πλευρά...

Τὴν παρασαίρνει ἀπὸ τὴν μπαλκονόπορτα στὴν βεράντα.

— Δὲν μοῦ λές, ἀμίγο, τὸν φρωτάει χαμηλόφωνα, εἶσαι πολὺ πεθαμένος; Δηλαδή, δὲν μπορεῖς νὰ κουβεντιάσῃς οὔτε ψιθυριστά;

Ἐκεῖνος δὲν τοῦ ἀπαντᾷ, ἀλλὰ ὁ γίγαντας — ποῦ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Γαλέρα — δὲν χάνει τὸ θάρρος του. Τοῦ ξαναλέει:

— Ἐγώ, ξέρεις, δὲν εἶμαι... Δηλαδή, θέλω νὰ πῶ...

Νά: Μὲ δυὸ κουβέντες, εἶμαι: στ' ἀλήθεια ζωντανὸς καὶ πεθαμένος στὰ ψέματα! Μόνο γιὰ λίγο! Ἐσύ;

— Κι' ἐγώ εἶμαι: στὰ ψέματα πεθαμένος!, μουρμουρίζει: τότε ὁ ἄλλος.

Ὁ Γαλέρας γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Ἄντε, ψεύτη!, τοῦ κάνει. Θαρρεῖς τὰ χάθω ἐγώ αὐ

τά; 'Αφού έχεις τὰ χάλια σου!

— Γαλέρα! Σ' ωπή!, ψιθυρίζει: ὁ μασκαφόρος ἀπ' τὸ πλάι του.

— Σί, σενὸρ Ζορρό!

Αἰχμάλωτος

ΟΛΗ τὴ νύχτα ἀρμενίζουν. Τόσο ἀργά ὅμως, μ' ἐκείνο τὸ βαρὺ φορτίο, πού κατὰ τὸ χάραμα, δὲν ἔχουν ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὶς ἀκτές, παραπάνω ἀπὸ ἕνα ὡς ἐνάμισυ μίλι.

Μόλις σκάει τὸ πρῶτο φῶς τῆς μέρας, οἱ βαρκάρηδες παρατοῦν τὰ κουπιά. Ἀποσταμένοι στέκονται: καὶ περιμένουν. Ἀλλὰ ὄχι: πολὺ.

Ξαφνικά, μέσ' ἀπὸ τὰ σταχτὰ κουρέλια τῆς ὀμίχλης, πού σέρνονται: ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, ξεπροβάλλει: ἕνα πελώριο ἱστιοφόρο, μὲ τρία πανύψηλα κατάρτια. Τὰ πανιά του εἶναι: ὁλόλευκα καὶ εἶναι: φουσκωμένα ἀπὸ τὸν πρωϊνὸ ἀέρα. Ἐρχεται: ὁλόϊσι: καταπάνω στὶς σχεδίες. Ὅταν φτάνη ἀνάμεσά τους, τὰ περισσότερα πανιά κατεβαίνουν. Σταματάει.

Οἱ βαρκάρηδες λάμπουν μὲ δύναμη: πρὸς τὸ μέρος του. Ὅλες οἱ σχεδίες τὸ τριγυρίζουν.

Πάνω ἀπὸ τὸ κατάστρωμα, σκύβουν ναυτικοὶ μὲ στολές. Στολές παραξένες, πού δὲν τὶς ἔχουν ξαναδῇ οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου...

— Ὅλα ἐντάξει; φωνάζει ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, παρατηρών-

τας τὶς σχεδίες.

— Σί, σενὸρ καπιτάνο! τοῦ ἀποκρίνεται ἕνας ἀπ' τοὺς βαρκάρηδες.

— Ἀνεβάστε τοὺς λοιπόν!

Ἀπ' τὸ πλάι τοῦ ἱστιοφόρου, κατεβάζουν μιὰ ξύλινη σκάλα, πού φτάνει σχεδὸν ὡς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Μια - μια σχεδία σπρώχνεται ὡς τὴ σκάλα αὐτή. Τότε οἱ ἄνθρωποι: πού ἔχουν φέρει ὡς ἐκεῖ τοὺς πεθαμένους, καθῶς καὶ οἱ ἄλλοι, ἐπάνω ἀπὸ τὸ πλοῖο, φορτώνονται τοὺς νεκροὺς στοὺς ὤμους τους καὶ ἀρχίζουν νὰ τοὺς ἀνεβάζουν στὸ κατάστρωμα. Μόνο τὸν Γαλέρα τὸν πιάνουν δυὸ μαζὶ — γιατί εἶναι: ἀδύνατο νὰ τὸν σηκώσῃ ἕνας μόνος του — καὶ πάλι ἀγκομαχοῦνε!

Μέσα στὴν ἀναυτουμπύλα καὶ μέσα στὴν ὀμίχλη, πού δὲν ἔχει: ἀκόμα καλὰ διαλυθῇ, κανεὶς δὲν προσέχει: τὸν Ζορρό πού γλυστράει: πάλι στὸ νερὸ καὶ ἀρχίζει νὰ κολυμπᾷ μὲ μεγάλα μακροβούτια. Ἀπ' τὴ μιὰ σχεδία δρίσκειται: στὴν ἄλλη. Βγαίνει μὰ στιγμὴ, ἀναπνέει: βαθεῖα καὶ ὕστερα χάνεται: πάλι: κάτω ἀπὸ τὰ νερά, γὰ νὰ φανῇ παραπέρα. Τὴν τελευταία φορὰ, φτάνει: στὸ πλοῖο καί, μὲ μιὰ τρομερὴ βουτιά, περνάει: κάτω ἀπὸ τὴν καρένα του καὶ δρίσκειται: ἀπ' τὴν ἄλλῃ πλευρὰ του.

Καθὼς δὲν ὑπάρχει: ἀπὸ τὴ σκάλα, γὰ ν' ἀνεβάζουν πεθαμένους, δὲν ὑπάρχει καὶ καυμιά κίνησι. Στὴν κουπα-στὴ δὲν φαίνεται: ψυχὴ.

Ὁ Ζορρό δὲν χάνει καὶρό,

Βλέποντας πώς δέν υπάρχει άλλος τρόπος να σκαρφωλώ-
ση επάνω, τραβάει απ' τη μέ-
ση του το θρυλικό του μαστι-
γίο. Κολυμπώντας με το ένα
χέρι, το ζυγάζει: καλά με το
άλλο, στρέφοντας το επάνω
από το κεφάλι του. Ύστερα
το τινάζει με σιγουριά και με
τέχνη.

Η άκρη του μαστιγίου φτά-
νει επάνω στο κατάστρωμα
και τυλιγεται σαν φίδι, στο
κάγκελο της κουπαστής. Μ'
ένα έντεχνο τράδηγμα, μένει
σκαλωμένη σ' αυτό.

Ο Ζορρό χωρίς δισταγμό,
άρχίζει να σκαρφαλώνει με
γοργές και δυνατές έλξεις.
Σε μερικά δευτερόλεπτα έχει
φτάσει. Βγάζει το κεφάλι του
και κρυφοκυττάζει στο κατά-
στρωμα. Ξανακρύβεται άμέ-
σως, γιατί εκεί, ακριβώς έμ-
πρός του, περνούν αυτή τη
στιγμή δυό από κείνους τούς
θαλασσιούς με τις στολές.

Γρήγορα απομακρύνονται
κι' ο Μασκοφόρος Έκδικητής
κυττάζει και πάλι.

Τώρα βλέπει τούς άχθοφό-
ρους του θανάτου, που κατε-
βάζουν τα πτώματα στ' άμπά-
ρα του καραβιού. Κανείς δέν
προσέχει: προς το μέρος του.
Μ' ένα έλαστικό πήδημα, περ-
νάει επάνω από την κουπα-
στή. Τρέχει και κρύβεται πί-
σω από μ' α μεγάλη κουλού-
ρα σχοινιού, που βρίσκεται
στο κατάστρωμα. Έκεί στέκε-
ται μερικά δευτερόλεπτα κι'
ύστερα πηδάει: πάλι πίσω ά-
πό ένα κατάρτι.

Προσπαθώντας να μὴν τὸν
διακρίνουν οί άνθρωποι τοῦ

πλοίου, ζυγώνει όλοένα τή γέ-
φυρα. Έκεί πέρα βρίσκεται: ὁ
ταυτικός, πού οί θαρκαρήδες
τὸν ὀνομάζουν «σενὸρ καπι-
τάνο».

Ο Ζορρό καταφέρνει να
φτάση ὡς τὸ μεσιανὸ κατάρ-
τι τοῦ καραβιοῦ. Βρίσκεται
τώρα ακριβῶς ἀντίκρου στὴ γέ-
φυρα τοῦ καπετάνιου, μόλις
λίγα μέτρα. Μὲ μόνη τὴ δια-
φορὰ ὅτι: ὁ ἄνθρωπος πού τὸν
ἐνδ' ἀφέρει, βρίσκεται καὶ ἀρ-
κετὰ ψηλότερα. Ὑψώνει λοι-
πὸν τὰ μάτια καὶ κυττάζει τὰ
σχοινιά πού κρέμονται στὸ
κατάρτι, επάνω ἀπὸ τὸ κεφά-
λι του. Σηκώνει τὰ χέρια, ἀρ-
πάζει ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ ἐτοι-
μάζεται ν' ἀρχίσῃ τὴν ἀναρρί-
χσι.

Ξαφνικὰ ὅμως νοιώθει κάτι
σκληρὸ νὰ καρφώνεται: ἀνάμε-
σα στοὺς ὅμους του.

Μὰ φωνὴ ἀκόμα σκληρότε-
ρη, λέει ἄγρ' αὖ πίσω του:

— Πολὺ καλὰ κρατᾷς ἐκεῖ
πὼ τὰ χέρια σου, σενὸρ
Ζορρό! Ἄν κάνης πὼς τὰ χα-
μηλώνης, θὰ πεθάνης ἀμέ-
σως!

Ἡ ἐξέγερσις τῶν νεκρῶν

ΜΙΑ λυσσασμένη κραυ-
γὴ ἀκούγεται: τὴν ἴδια στι-
γμὴ, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς γέ-
φυρας.

— Ὁ Ζορρό! Ἐπιτέλους!
Κολῶς ὤρισες στὸ καράβι
μου, σενὸρ!

— Καλὸς ὡς βρήκα, κα-
πιτάνο!, ἀποκρίνεται μὲ πει-

ραχτική φωνή ο Μασκοφόρος
'Εκδ:κτητής.

Τό κοροϊδευτικό ύφος του
κάνει τόν άλλο νά λυσσάξη
περισσότερο. Δέν θέλει όμως
κι' αὐτός νά ὑστερήσῃ σέ
σαρκασμό καί χιούμορ καί
γι' αὐτό φωνάζει:

— Μᾶς ἀνησυχῆσες πολὺ
τὶς τελευταῖες μέρες, σενὸρ
Ζορρό! Σὲ τί χρωστάω τὴν τι
μὴ τῆς ἐπισκέψεώς σου;

— Ἦρθα γιὰ νὰ σὰς πῶ
νὰ μὴν ἀνησυχήτε πιά, σενὸρ
καπιτάνο!, ἀποκρίνεται ὁ
Ζορρό. Ἦθελα μόνο νὰ ἐξα-
κριβώσω ἂν τὸ πλοῖο ἀνήκῃ
στ' ἀλήθεια στὸν Ἐωσφόρο,
ὅπως λένε!

— Καί τώρα πού τὸ ἐξα-
κριβώσες εἶσαι ἕτοιμος νὰ πε-
θάνῃς;

— Πάντα εἶμαι ἕτοιμος, σε
νὴρ! Δέν μπορῶ νὰ καταλάβω
ὅμως, τί μανία σὰς ἔχει
πιάνει μὲ τοὺς πεθαμένους!

— Δέν κάνει νάσαι περίε-
ργος, Ζορρό! Ἡ περιέργεια ὁ-
δηγεῖ στὸ «τέλος», ὅπως βλέ-
πεις! Βγάλτε του τὴ μάσκα,
νὰ δῶ τὸ πρόσωπό του!

Ὁ ἀνθρώπος, πού κρατάει
τὸ πιστόλι καρφωμένο στὴ ρά-
χι τοῦ Μασκοφόρου Ἐκδ:κτη-
τῆ, τὸν γυρίζει: πρὸς τὸ μέ-
ρος του κι' εἰσιμάζεται νὰ ἀ-
ποσπάσῃ τὴ μαύρη προσωπί-
δα ἀπ' τὴ μορφή του. Γοργός
σάν ἀστραπή ὅμως ὁ Ζορρό,
τοῦ στριφογυρίζει τὸ ὠπλι-
σμένο χερί, ὥσπου τὰ μάτια
τοῦ ἄλλου ἀναποδογυρίζουν
ἀπὸ τὸν πόνο. Τὰ δάχτυλά
του παραλύουν καί τὸ πιστό-
λι περιέρχεται: στὴν κατοχή
τοῦ Ζορρό.

Ταυτόχρονα ὁ θρυλικὸς Ἐκ-
δ:κτητῆς ἀρπάζει μὲ τ' ἄλλο
χερί τὸν αἰχμάλωτό του καί
τὸν στήνει: ἔμπρὸς του, σάν
ἀσπίδα. Εἶναι: καιρὸς γιὰτί
τρεῖς ἀπανωτοὶ πυροβολισμοὶ
ἀντηχοῦν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς
γέφυρας, πού στέκει ὁ καπε-
τάνιος.

Ὁ ναυτικός, πού κρατάει ὁ
Ζορρό, δγάζει: μιὰ σπαρακτι-
κὴ κραυγὴ κι' ὕστερα ξαφνι-
κά, βαρύνει πάρα πολὺ μὲς
στὰ χερία του. Ἀναγκάζεται
νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ κυλήσῃ στὸ
κατάστρωμα. Ὁ ἴδιος πηδάει
πίσω ἀπὸ τὸ κατάρτι.

— Συλλάβετέ τον!, οὐρ-
λάζει ὁ καπετάνιος γεμάτος
λύσσα, πού ἔχασε ἓναν ἀπὸ
τοὺς ἀνθρώπους του. Πιάστε
τον καί κρεμάστε τον ἀμέ-
σως!

Ἀλλὰ δέν προλαβαίνει κα-
λὰ - καλὰ νὰ τελειώσῃ τὴ
φράσι: του καί μιὰ κραυγὴ
τρόμου δγαίνει ἀπὸ τὸ λαρυγ-
γι: του, γιὰτί τὴν ἴδια στιγμὴ
συμβαίνει κάτι τὸ καταπλη-
κτικό. Μονομιᾶς οἱ πεθαμένοι
πού κουβαλοῦν στοὺς ὤμους
τοὺς οἱ ναῦτες τοῦ «καραβιοῦ-
Φάντασμα». . . ζωντανεύουν!
Ἀρπάζουν μάλιστα τοὺς ξα-
φνισμένους . . . ἀχθοφόρους
τοὺς ἀπ' τὰ χερία κι' ἀπ' τὰ
πόδια καί τοὺς πετοῦν στὴ
θάλασσα! Μαζί μ' αὐτοὺς, τὸ
κατάστρωμα γεμίζει σχεδὸν
ἀμέσως καί μὲ ἑκατοντάδες
ἄλλους . . . πεθαμένους, πού
δγαίνουν ὀλοχώντανοι ἀπὸ
τὴν καταπακτὴ τοῦ ἀμπαρι-
οῦ!

Οἱ ναῦτες τοῦ καραβιοῦ
συνέρχονται γρήγορα ἀπ' τὴν

ἐκπληξί τους καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀμυνθοῦν. Ἀλλὰ οἱ ἀντίπαλοί τους εἶναι πολὺ περισσότεροι.

Καί... ἔχουν μαζί τους τὸν Γαλέρα! Ὁ κλοσσὸς βρῖσκεται στὸ στοιχεῖο του καὶ εἶναι τρισευτυχισμένος. Τὸ πρῶτό του λάμπει ἀπὸ χαρὰ πού παίρνει μέρος στὸν πιὸ μεγάλο καθγὰ τῆς ζωῆς του. Οἱ πελώριες γροθιές του δουλεύουν ρυθμικά καὶ οἱ ἀντίπαλοί του ἐκσφενδονίζονται μακριὰ του καὶ πέφτουν στὴ θάλασσα, μὲ τὰ σαγόνια τους τσακισμένα σὰν νὰ τοὺς χτύπησε σφυρί! Κάθε τόσο, μурμουρίζει:

— Νὰ μὴν ἀδασκαθῶ! Για... πεθαμένος, καλὰ βαστοῦν τὰ κότσια μου!

Ἐκεῖ, κατὰ τὸ τέλος τῆς μάχης, τοῦρχεται μιὰ ἀπορία. Παύει νὰ σφυροκοπᾷ γύρω του καὶ λέει ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

— Τοῦτοι ἐδῶ γύρω μου εἶναι ὅλοι ψεύτικοι πεθαμένοι; Ἡ ὑπάρχουν καὶ ...ψεύτικοι ζωντανοί;

Ἐνα χτύπημα πού δέχεται στὸ κεφάλι: ἀπὸ πίσω τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸν κόπο νὰ λύσει αὐτὸ τὸ αἰνίγμα. Βροντᾷ στὸ κατὰστρομα, μὲ τίς αἰσθήσεις του χαμένες...

* * *

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ καὶ ὁ Ζορρό δὲν ἔχει μείνει ἄργος. Ἀρπάζει ἕνα ἀπὸ τὰ σχοινιά τοῦ καταρτιοῦ καὶ μ' ἕνα τεράστιο σάλτο, κρατημένος ἀπ' αὐτό, βρῖσκεται ἐπάνω

στὴ γέφυρα τοῦ καπετάνιου. Τραβάει: τὸ σπαθί του κι' ὁ ναυτικός κάνει: τὸ ἴδιον. Φοβερὴ λύσσα ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του. Ρίχνεται καταπάνω στὸν μαυροφορεμένο ἐπισκέπτη του, μουγγρίζοντας:

— Θὰ τὸ μετανιώσης, σκύλε!

Ὁ Ζορρό γελάει εὐθυμα.

— Ἐσεῖς οἱ Πορτογάλοι, βρίζετε πολὺ!, τοῦ λέει σαρκαστικά, πηδώντας στὸ πλάι, γιὰ νὰ ἀποφυγῇ μιὰ ἐπικίνδυνη σπαθιά. Κι' ἂν ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή κατὰλαβα μὲ ποιοὺς εἶχα νὰ κάνω κι' ἀνέτρεψα τὰ σχέδιά σου, εἶναι καὶ πάλι ἀπὸ μιὰ δλαστήμια, ὅταν πυροβολήσα στὸν ὤμο κάποιον ἀπ' τοὺς δικούς σου!

— Τώρα θὰ πεθάνης καὶ δὲν θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτά!, σφυρίζει μὲ φωνὴ φιδιοῦ ὁ πλοίαρχος.

Ἀντὶ γι' ἀπάντησι ὁ Ζορρό τινάζει: τὸ ξίφος του ἐμπρὸς μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα καὶ τέχνη. Ἡ αἰχμὴ τοῦ ἀστράφτει στὸν ἀέρα. Τὴν ἄλλη στιγμή σχηματίζεται ἕνα μεγάλο ματωμένο Ζ στὸ μέτωπο τοῦ κακούργου πού ξεφωνίζει ἀπ' τὸν πόνο καὶ πέφτει ζαλισμένος στὸ κατὰστρομα.

Ταυτόχρονα μιὰ βουερὴ ζητωκραυγὴ ξεσπάει ἐκεῖ πάνω πού βγαίνει ἀπὸ ἑκατοντάδες στόματα, τῶν... πρώην πεθαμένων χωρικῶν τοῦ Ναθαρένο καὶ τῆς Σερένα:

— Ζήτω ὁ σενὸρ Ζορρό! Ζήτω ὁ προστάτης τῶν ἀδυνάτων!

'Ο Σάντρο μαθαίνει.... τί έκανε ό Ζορρό!

ΣΤΟ Διοικητήριο του Δόν Ρομπέρτο ή Ένσενάντα δίνεται πάλι χορός απόψε. Εί ναι: ή συνέχεια εκείνου που έμεινε μισοτελειωμένος την άλλη φορά και ίσως γι' αυτό, έξω στη βεράντα βρίσκονται: και πάλι οι δύο νεαροί φίλοι ή Σάντρο Βέγκα με την πεντάμορφη σενιορίτα Κάρμεν Περέιρα.

—Τά έμαθα όλα με τό νί και με τό σίγμα!, λέει θριαμβευτικά ή νέα στον Σάντρο. Μαύ τα διηγήθηκε ή ίδιας ή σενιόρ Άλόνσο, ή ζωέμπορος που βοήθησε τον Ζορρό!

Είναι αλήθεια λοιπόν ότι αυτός ή περιβόητος Ζορρό έπιασε τους Πορτογάλους πειρατές;

—Άλήθεια πέρα για πέρα Δόν Σάντρο! Από τό πρώτο βράδυ, λέει, πήγε στο Ναθαρένο, κατάλαβε από μιá λέξι που άκουσε ότι βρίσκονταν Πορτογάλοι στο χωριό. Ήταν πρώτα ναύτες σ' ένα βασιλικό πολεμικό. Στασίασαν, όμως μιá μέρα και πήραν τό πλοίο στην κατοχή τους. Ήρθαν σέ συνεννόηση με δουλεμπόρους που ζητούν λευκούς σκλάβους για τά νησιά της Καραϊβικής. Μετά ήρθαν εδώ κι' έκαναν αυτό τό κόλπο στα δύο χωριά.

—Ποιό κόλπο πάλι; κάνει κατάπληκτος ή Σάντρο.

—Ή υδρευσι, στο Ναθαρένο και τη Σερένα γίνεται από πηγάδια. Οι πειρατές πλή-

ρωσαν τον γιατρό και μερικrους άλλους συνενόχους του; να ρίξουν δυνατό ναρκαωτικό μέσα σ' αυτά. Από την άλλη μέρα τό πρωί κι' ύστερα δύο: έπιναν νερό, τóρριχναν στον ύπνο γιá είκοσιτέσσερις ώρες. Ό γιατρός έκανε ψευτική διάγνωσι του θανάτου τους. Μέσα στον πανικό, κανείς δεν τόλμησε να τους άγγιξη γιá να έξακριώση την αλήθεια. Τους φόρταναν στις σχεδιες και οι συνενόχοι του γιατρού έμπαναν στις δάρκες και τους έσερναν ανοιχτά, τάχα γιá να τους φουντάρουν στο θυθό, με πέτρες στα πόδια. Στην πραγματικότητα όμως περνούσε τό πλοίο των πειρατών και τους μάζεψε τά χαράματα. Δεν φαντάστηκαν πώς θάταν άνθρωποι στην παραλία να τους δούν, τόσο πρωί. Φάνηκαν όμως τυχεροί που οι δεσποδαιμονες χωρικοί, αντί να ύποψιαστούν τίποτα τρώμαξαν χειρότερα... Ό σενιόρ Ζορρό τά είχε μάθει από την προηγούμενη νύχτα όλ' αυτά. Μπορούσε να έμποδισή να γίνουν τά ίδια και στη Σερένα. Έτσι όμως θά καταδικάζονταν οι χωρικοί του Ναθαρένο που βρίσκονταν στα χέρια των πειρατών. Έστειλε τον σενιόρ Άλόνσο λοιπόν, να μαζέψη καμμιá πενήνταριά άντρες. Τους είπαν να μην πούν καθόλου νερό, αλλά να προσποιηθούν τους κοιμισμένους, γιá να τους φορτώσουν και να τους πάνε στο καράβι των Πορτογάλων. Μαζί φόρτωσαν και τους αλήθινους κοιμισμένους. Αυτοί οι πενήντα όμως

έφτασαν γὰ νὰ ἐλευθερώσουν καὶ τοὺς ἄλλους ἀπ' τὰ ἀμπάρια, ποὺ εἶχαν ξυπνήσει πιά νὰ αἰφνιδιάσουν τοὺς πειρατὲς καὶ νὰ τοὺς νικήσουν.

— Καὶ πῶς τὰ κατάλαβε, ἄλ' αὐτὰ ὁ διαβολεμένος ὁ Ζορρό;

— Δὲν ἦταν δύσκολο, ἀφοῦ τοῦ εἶπε ὁ σενὸρ Ἀλόνσο ὅτι ἤπιε νερὸ καὶ μετὰ βρέθηκε κοιμισμένος στὸν σταῦλο του. Ἐσεῖς ὅμως — συνεχίζει ἡ Κάρμεν μὲ μιὰ παράξενη λάμψη: στὰ μάτια — δὲν μοῦ εἶπατε κύριε, πῶς βρέθηκε ὁ δικός σας ὑπηρετὴς, ὁ Γαλέρας ἀνάμεσα στοὺς ψευτο-κοιμισμένους τῆς Σερένας;

— Δὲν βρέθηκε στοὺς «ψευτο-κοιμισμένους» ἀλλὰ στοὺς «ἀληθινὰ κοιμισμένους», σε-νορίτα Κάρμεν!, ἀποκρίνεται γελώντας ξέγνοιαστα ὁ Σάν-

τρο φέρνοντας τὸ ἀρωματισμένο μαντηλάκι του στὴ μύτη. Τὸν εἶχα στεῖλει τὸν κακομοῖρη, μὲ μιὰ ἄμαξα μὲ ἐφόδια γιὰ τοὺς ἀρρώστους μόλις ἔμαθα γιὰ τὴν καινούργια ἐπιδημία. Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ἡ μητέρα τὸ σκέφθηκε. Φαίνεται λοιπὸν πῶς θὰ δῶσα-σε ὁ φτωχὸς καί...

— Ξέρετε γιὰτὶ ρώτησα; τὸν διακόπτει ἡ νέα κυττώντας τὸν στὰ μάτια. Ἐπειδὴ μοῦ κάνει ἐντύπωση τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ζορρό... μοιάζει νὰ ζηλεύει λιγάκι τὸν σενὸρ Ντιάζ - ἀκριβῶς ὅπως κι' ἐσεῖς!

— Ἐγὼ δὲν ζηλεύω πιά τὸν Ντιάζ ἀλλὰ τὸν σενὸρ Ζορρό!, ἀποκρίνεται ὁ Σάντρο καὶ γὰ νὰ κρύψῃ τὸ χαμόγελό του φέρνει ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ ἀρωματισμένο μαντηλάκι του στὴ μύτη...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις στὰ Ἑλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

ΑΓΟΡΑΣΕΣ

τὸν τόμο τοῦ περιοδικοῦ «ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ»; Μὴν παραλείψῃς νὰ τὸν ζητήσῃς ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22, Ἀθήναι. Εἶναι τὸ πιὸ πλούσιο καὶ πιὸ συναρπαστικὸ διδλίο ποὺ ὑπάρχει!

Ἀμέτρητα ἀναγνώσματα, μυθιστορήματα, διηγήματα, εὐθυμοὶ τύποι, γελοιογραφίαι! 2.000 τετράχρωμες εἰκόνες! Σωστὸς ΘΗΣΑΥΡΟΣ!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

"Ετος Ιον — Τόμος Ιος — Άριθ. τεύχους 3 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικὸς Διότης: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Διότης: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλίου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι.

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:

Ἔτησίαι δρχ. 100

Ἐξάμηνος » 55

Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:

Ἔτησίαι δολλάρια 4

Ἐξάμηνος » 2

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ :

Κυκλοφορεῖ τὸ 4ο τεῦχος μετ' ἰτίτλο :

ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΟΥ ΕΡΕΒΟΥΣ

Μιά νέα συναρπαστική περιπέτεια τοῦ ἀσύγκριτου ΜΙ-
ΚΡΟΥ ΖΟΡΡΟ.

ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΟΥ ΕΡΕΒΟΥΣ

"Ἐνα αὐτοτελὲς ἀριστούργημα, ἀνώτερο ἀπ' ὅλα τὰ
προηγούμενα!

ΜΥΣΤΗΡΙΟ — ΔΡΑΣΙΣ — ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ — ΑΓΩΝΙΑ

Ὡς τὴν τελευταία στιγμή!

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΗΤΑΝ ΦΤΙΑΓΜΕΝΗ ΑΠΟ ΑΝ-
ΘΡΩΠΟΥΣ! ΠΑΛΟΙΟΙ ΘΕΛΟΥΝ
ΚΑ ΜΑΣ
ΕΜΠΟΔΙΣΟΥΝ! ΓΙΑΤΙ ΟΜΩΣ;

ΚΑΙ... ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΙΟ,
ΧΑΝΤΕΡ! ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΜΑ-
ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ
ΣΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ! ΜΗΝ
ΑΝΗΣΥΧΗΣ ΟΜΩΣ,
ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕ-
ΡΩΜΕ ΚΑΙ ΧΟΡΙΣ
ΑΥΤΟΥΣ.

ΣΕ ΛΙΓΟ ΦΤΑ-
ΝΟΥΜΕ ΣΤΙΣ
ΑΝΟΙΧΤΕΣ
ΠΕΔΙΑΔΕΣ!

ΕΛΠΙΖΟ ΝΑ
ΒΡΟΥΜΕ ΣΟΥ
ΕΚΕΙ ΤΟΝ
ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ!

ΣΕ ΛΙΓΟ, ΕΧΑ ΚΑΤΑΠΛΗ-
ΚΤΙΚΟ ΘΕΑΜΑ ΑΝΤΙΚΡΙΖΟΥΝ
ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ.

ΟΝΤΑ
ΕΞΩΓΗΝΑ
ΟΝΤΑ ΜΑΖΥ
ΜΕ ΤΟΝ ΠΑ-
ΤΕΡΑ ΜΟΥ!

ΣΙΓΑ ΤΖΗΝ, ΦΑΙ-
ΝΕΤΑΙ ΠΩΣ ΕΡ-
ΓΑΖΕΤΑΙ ΜΑΖΥ
ΤΟΥΣ ΜΕ ΤΗ
ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ.
ΓΙΑΤΙ ΟΜΩΣ;..

